

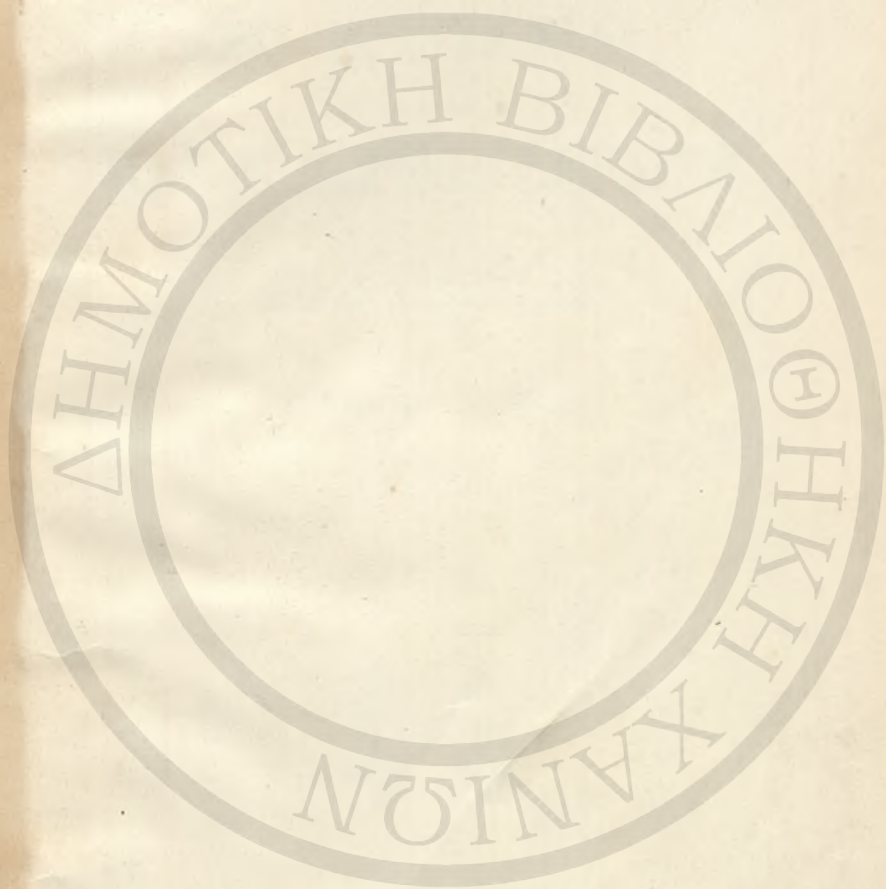
889.59
FEW

Γ. Γαυφριάδης.

Η ζωή μας η Ουλουρά-
Καρά τσινιά.

889.59
FEW

Ν. ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ

Η ΚΡΗΤΗ

ΚΑΙ Η ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ

ΑΔΙΚΙΑ

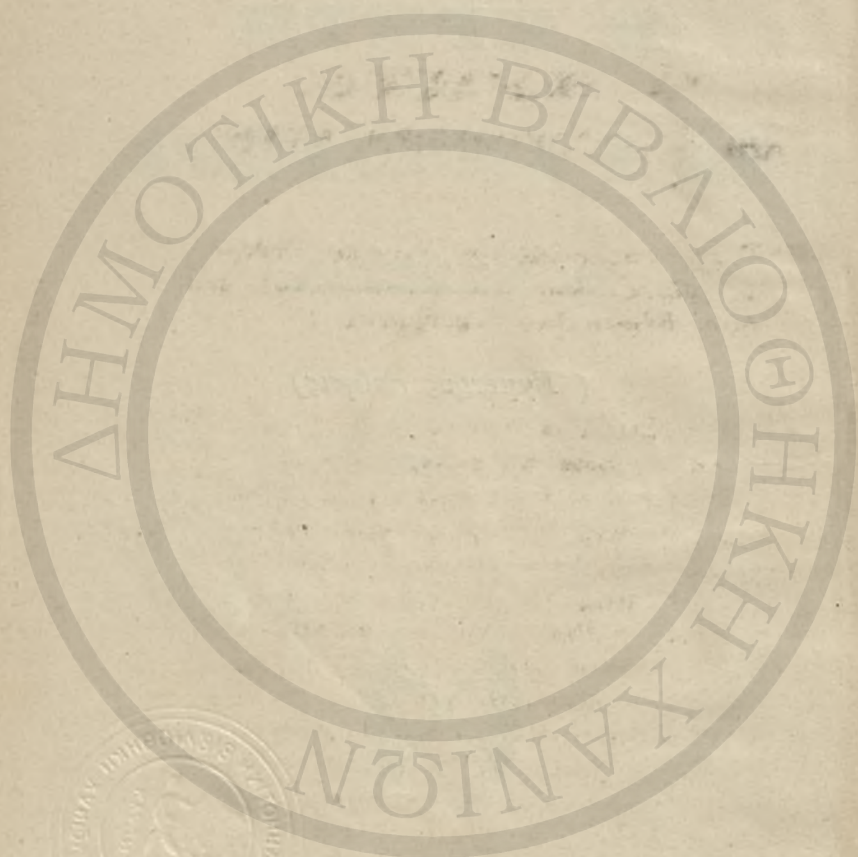
(Ἔμμετρος ποιήσεις)

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 — ΚΑΝΙΟΝ —
 ΔΕ. Αριθ. 5102
 Χρονολ. Εισαγ. 7-4-1958
 Φυλάκιον 1/4
 Αριθ. 889766

ΕΝ ΠΟΡΤ-ΣΑΪΔ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΟΥ "ΝΕΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ,"

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ - ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ, ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

Η ΚΡΗΤΗ

ΚΑΙ Η ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΑΔΙΚΙΑ

— x x x —

[Ἡ Κρήτη παρουσιάζεται ἔχουσα δεδεμένας
τὰς χεῖρας ὑπὸ τῶν ἀλύσεων τῆς ἀναλ-
γήτου Εὐρωπαϊκῆς κηδεμονίας]

Κρήτη

Ἴδου τὸ ἀποτέλεσμα ἐναγωνίου πάλης,
ἀτελευτήτων θυσιῶν καὶ συμφορᾶς μεγάλης.
Νυχθημερὸν τὸ αἷμά σου νὰ ξεύρῃς ὅταν χύσῃς
κληρονομία θάχῃς δεσμὰ καὶ τρομερὰς ἀλύσεις.
Ἡξεύρετε πῶς λέγεται αὐτὸ ἀνοικτιρμόνως ;
δικαιοσύνη ἀδελφοί τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος !
Βραβεύεται τὸ δίκαιον τοσοῦτον παραδόξως,
ὅπως τὸ μάννα μὲ χολὴν καὶ τὸ νερὸ μὲ ὄξος.
Μιγρὸς δὲ παραλληλισμὸς μᾶς φέρει ἐν τῇ ἅμῃ,
αὐθις πρὸ τῶν ὀμιμάτων μας τοῦ Γολγοθᾶ τὸ δράμα.
Τίς ἀγνοεῖ τὸ ἄδικον πῶς ὅτι τιμωρεῖται ;
καὶ ὅμως τὴν ἀντίθεσιν ἴδου παρατηρεῖτε
Ἐκτὸς ἂν πράττω ἔγκλημα χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζω,
πλὴν πῶς ; ἀπὸ θεῖον ρητὸν ἀκολουθῶ νομίζω,
τὸ θηήσκειν ὑπὲρ πίστεως καὶ μάχ' ὑπὲρ πατρίδος,
δίδουμον ἀποκύημα τῆς τοῦ Θεοῦ γραφίδος.
Ἐγκληματεῖ τις ἄρα γε ἐὰν μισῇ τὸ σκότος ;
εἰπάτε μ' οἱ γνωρίζαντες τύψιν τοῦ συνειδότης.
Εἶν' ἔγκλημα τὸ πολεμᾶν κἀναίς τὸν τύραννόν του ;
τὰ νέφη τὰ σκεπάζοντα μαῦρα τὸν οὐρανόν του,

ἐγκληματεί ἂν προσπαθῆ νὰ τὰ διασκορπίσῃ,
καὶ τὴν ζωὴν, τὸν ἥλιον, ἀνέτως ν' ἀντικρύσῃ;
Ἄλλὰ τί ἔπραξα λοιπὸν εἰς ὄλην τὴν ζωὴν μου,
κί' ὡς ἀμοιβὴν τῶν ἔργων μου ζητοῦν τὴν κεφαλὴν μου;
Καὶ τίνας; Ἵψιστε Θεέ, φοβοῦμιχί νὰ τὸ εἶπω,
Χριστιανοί, ὅπως κ' ἐγὼ προστάττει γιὰ τὸν τύπο!
Καὶ εἰς κενόν, ποῦ καὶ τυφλὸν κάνεις ἂν ἐρωτήσῃ,
πῶς ἔχω πλήρες Δίκαιον κί' ἐκεῖνος θ' ἀπαντήσῃ.

Δίκαιον

(Τὸ δίκαιον ἐμφανίζεται εἰς τὸ βάθος τῆς
Σκηνῆς ὀπισθεν ἐμποδίου κωλύοντος αὐτὸ,
ὅπως ἐναγκαλισθῆ τὴν Κρήτην, καθημαγ-
μένον καὶ ρακένδυνον.)

..... Δίκαιον εἶπες, Κρήτη,
παρθένη λεοντόκαρδη, τοῦ Πέρ • Ψηλορείτη,
ἡγαπημένη Νηρηΐς, ἤκουσα τ' ὄνομά μου,
παρέλαβες τὰ ράκη μου καὶ σύρον τὰ δεσμά μου,
ἦλθα μακρόθεν νὰ σέ ἴδῃ, ἐξήλθ' ἀπὸ μνημαῖον.

Κρήτη

(Ἐστραμμένους ἔχουσα τοὺς δακρυσμένους
ὀφθαλμούς της πρὸς τὸ Δίκαιον καὶ ἐξα-
πολύουσα βαρὺν στεναγόν.)

Τὸ φίλτατόν μοι Δίκαιον, Θεέ μ', εἰς τί σήμειον!

Δίκαιον

Μὴ σέ πτοῦν, ἀγαπητή, τὰ τραύματα ποῦ φέρω,
μὴ σοὶ φωνῆ παράδοξον τὸ ὅτι ὑποφέρω.
Εἶμαι καὶ ἄλλας ἔτοιμον νὰ ὑποστῶ βασάνους,
εἰς κειομένους νὰ ριφθῶ ἂν πρόκηται κλιθάνας.
Θὰ ἔλθῃ ὅμως μὲν συγκιμῆ καλ' ἦν θὰ θριαμβεύσω.
καὶ τότε τὰς βασάνους σου, ὦ Κρήτη, θὰ βραδεύσω.

Κρήτη

ὦ Δίκαιον, οἱ λόγοι σου τὰ στήθη μου δροσίζουσι,
τὰ δάκρμά μ' ἀπαροφθοῦν καὶ τὰ ἐξαφανίζουσι.

Ναί, πάντοτε ἐπίστευα εἰς ἔλευσιν ἡμέρας,
καθ' ἣν νὰ μ'ἀναγγεῖλῃς σὺ τῶν πόνων μου τὸ πέρασ.
Εἶνε γλυκεῖά αὐτ' ἡ ἐλπίς, αὐτὴ μόνον μὲ τρέφει,
τὸ πλῆθος τῶν βασάνων μου αὐτὴ τὸ καταστρέφει.
Μέχρι σιγιμῆς ἔχω πολλὰς, μυριάς ὑποσχέσεις,

Δίκαιον

Αὐτάς; ποτὲ εἰλικρινεῖς νὰ μὴ τὰς ὑποθέσῃς.
Τοὺς λόγους τῶν δημίων μας, ὦ Κρήτη, μὴ πιστεύσῃς,
στὸ πλῆθος τῶν δακρύων σου καὶ ψεύδη μὴ σωρεύσῃς.
Θὰ μὰς ἐνώσῃ δύναμις ἀπάντων ὑπερτέρα,
ἐκείνη, ἣτις κατοικεῖ ἐπάνω ἐκεῖ πέρα.
Μόνον αὐτὴ τὸ Δίκαιον βραθεύ' ὅταν θελήσῃ,
τὰ δάκρυα σου, τὰ ράκη μου, αὐτὴ θὰ τ'ἀφανίσῃ.
Τὸ Δίκαιον δὲν δίδεται ἐκ τῶν χειρῶν ἀνθρώπου,
παρ'ἀποκτάται ἀνωθεν μετὰ μεγάλου κόπου.
Καὶ ἂν κἀνεῖς ὑπόσχεται; νὰ σ'ἐκανοποιήσῃ,
πόσ' ἀκριθὰ νὰ πληρωθῇ θεδαίως θὰ ζητήσῃ!
Τὸ Δίκαιον τὸ χορηγεῖ ἡ Δύναμις ἐκείνη,
εἰς ἣν ἐκάστη ὑπαρξίς τὰ γόνατά της κλίνει.
Καὶ πρόθεσιν εἰλικρινὴ ἐκεῖ ν' ἀναζητήσῃς,
κωφεύουσα στὰς γύρω σου ἐλευνὰς προσηλῆσεις.
(φεύγει.)

Διπλωματία

*(Παρουσιάζονται ἐξελθοῦσαι τῶν παρασκηνίων
ἡ Διπλωματία μετὰ τῆς Ἑλλάδος συνεχί-
ζουσαι συνδιάλεξιν ἀφορῶσαν τὴν θυμα-
τέρα τῆς δευτέρας.)*

Μὴ ἀμφιδάλλῃς δι' αὐτὸ, ἡ Κρήτ' εἶν' ἰδική σου,
καὶ ἥσυχος στήν στάσιν σου τὴν ἀψογον κοιμήσου.
Θὰ τὴν διδάξω πῶς νὰ ζῆ, θὰ τὴν ἐξημερώσω,
τελείαν δὲ ὅπως ἐμὲ θὰ σοὶ τὴν παραδώσω.
Σὺ πρέπει νὰ μὴ φαίνεσαι ὅτι λαμβάνεις μέρος,
μὴ σὲ κρατῇ ἀνίσυχον ὁ πρὸς τὴν Κρήτην ἔρω.
Ἄφου εἶνε στὰς χεῖράς μου τί ἔχεις νὰ φοβῆσαι;
προσῶς δὲν ἔχεις δίκαιον νὰ μοῦ παραπονῆσαι.
Ἵπαγ' Ἑλλάς, ἡσύχασε μὴ προκαλῆς ἐκθέσεις.

Ἑλλάς (ἀποσυρομένη)

Μοὶ φαίνοντ' ἔμως ὑπόπτοι αὐτὰ! αἱ ὑποσχέσεις.

Διπλωματία

(Ἀποπέμπουσα τὴν Ἑλλάδα καὶ πλησιάζουσα τὴν κλαίουσαν Κρήτην.)

Πῶς φέρεις εἰς τοὺς ὀρθακμοὺς τὰ ἔγνη τῶν δακρῶν,
μέσῳ περιποιήσεων! καὶ θωπεϊῶν μυρίων;

Πόθεν πηγάζῃ ἡ ἀφορμὴ τόσης μελαγχολίας;

Ἐξήγησις

Μόνον ἐκ συμπεριφορᾶς ὑπόπτου καὶ δολίας,

ἦν πάντοτε ἀπέναντι ἐμοῦ μετεχειρίσθης,

ἀφ' ὅτου ὅτι μὲ πονεῖς ψευδῶς δι' εὐχουρίσθης.

Ἄλλ' εἶνε περιποιήσις λοιπὸν ποῦ μὲ δεσμεύεις;

καὶ διατί σὸ Δίκαιον νυχθημερὸν κωφεύεις;

Διπλωματία

(Κινοῦσα τὴν κεφαλὴν καὶ μειδιῶσα εἰρωνικῶς.)

..... Τί πλάνη τέλος πάντων,

ἐξίσταται ὅταν μιλήσῃ γιὰ Δίκαιον πρὸ πάντων,

μὰ τ' εἶν' αὐτὸ τὸ Δίκαιον λοιπὸν ποῦ σὺ λατρεύεις;

καὶ μόνον εἰς τὸ Δίκαιον, μοὶ λέγεις πῶς πιστεύεις;

Μὲ ἀναγκάζεις νὰ σ' εἰπῶ, ζητεῖς, ἀνοησίας.

καὶ εἰς πελάγη φέρεσαι φρικώδους φαντασίας.

Μὰ πῶς πρὸς τὸ συμφέρον σου ποσῶς δὲν ἀποβλέπεις;

καὶ κунηγᾶς μόνον σκιάς, κί' εἰς ὄνειρα προσβλέπεις;

Κρήτη (ἐγειρομένη)

Ποῖο εἶνε τὸ συμφέρον μου;

Διπλωματία (ἐπιχαρίτως)

..... Ἴδου, ἀγαπητή μου,

νὰ μὴ ζητᾶς τὴν Ἐνωσιν, νὰ γείνης ἰδική μου.

Ἐξήγησις

(Στρέφουσα τὰ νῶτα πρὸς τὴν Διπλωματίαν.)

Ἄ, τώρα μάλιστα ἴδου μοῦ μειδιᾷ ἡ τύχη,

νὰ πέσω ἀπ' τῆς Τίγρεως, στοῦ Λέοντος τὸ νόχι.

Διπλωματία (σοβρῶς)

..... Καὶ ὁμως ἔχεις λάθος,
μελέτησε τὸ ζήτημα ἂν θέλῃς κατὰ βάθος,
νὰ ἐνοήσῃς μὲνη σου ὅτι ποσῶς δὲν σφάλω,
καὶ θὰ μοὶ εἶπῃς δίκαιον πῶς ἔγω χωρὶς ἄλλο.

Ἐκρότη

Μ' ἀκόμη δὲν ἠγνόησες ἕως αὐτῆν τὴν ὥρα,
πῶς εἶνε πλήρη ἀκανθῶν τὰ ἰδικά σου δῶρα ;
Ἀκόμη εἰς παραλογισμοὺς λοιπὸν θὰ ταξιδεύῃς ;
διπλωματία, σκέφθητι, ἀδύνατα γυρεύεις.
Τὸ ξεύρεις εἰν ἀδύατον ἢ σκέψις μου ν' ἀλλάξῃ.

Διπλωματία (ἐν θυμῷ)

Τίς ὄστις ἀπὸ τὰ δευρὰ λοιπὸν θὰ σ' ἀπλλάξῃ ;

Ἐκρότη (ἐν ἀγανακτήσει)

Δὲν ἔχεις στήθια ἐντροπῆς λοιπὸν στὸ μέτιπὸν σου,
καὶ διαλαλεῖς τὸ δίκτυον τῶν βρωμερῶν σκοπῶν σου ;
ὥστε αἱ ὑποσχέσεις σου ὑτῆρξαν ὄλαι δόλος ;
δὲν ἔχεις αἰτήθημα ποσῶς συνείδησιν οὐδόλω ;
Ἐγκρύπτονται στὰ στήθη σου ὀλέθριαι πεγίδεις.
ποῦ ὦχρισὸν τοῦ Νέρωνος ἐμπρὸς νων αἱ σελίδες.
Τὴν Ἐθνοκτόνον μάχαιραν κρατεῖς πάντοτ' ἐτοίμην,
τὸν πόθον μου τὸν ἱερὸν τὸν κρεουργεῖς ἐρήμην.
Τιτλοφρεῖσαι πομπωδῶς τῶν ἀσθενῶν προστάτις,
πλὴν εἶσαι πράγματι πηγὴ πκασιφανοῦς ἀπάτης.

Διπλωματία (ἀδιαφόρως)

Ἡ ἐξέψις σου ἤξευρε τίποτε δὲν σημιζίνει,
οὔτε ποσῶς μὲ ἐνογλεῖ, εἶσαι καλὰ δεμένη
καὶ ἂν στάς ἀπαιτήσεις μου δὲν θέλῃς νὰ ὑποκύψῃς,
Γι' αὐτὸ ποσῶς δὲν μ' ἐνογλοῦν τοῦ συνειδότος τύψεις.

Ἀλήθεια

(Ἐξέρχεται τῶν παρασηνήϊων ἡ ἀλήθεια ἀκού-
σασα ἐκεῖσε τὰς ἀσεβεῖς προιάσεις καὶ
ἀναιδεῖς φράσεις τῆς Διπλωματίας.)

..... Τί γίνεται' ἐδῶ πέρα ;
καὶ τίνας φράσεις ἀπρεπεῖς μολύνουν τὸν ἀέρα ;

Διπλωματία (συμφερωμένη)

Τίς εἶσαι σύ; καὶ τί ζητεῖς;

Ἀλήθεια (περιφρονητικῶς)

..... Δὲν σε ἐνδιαφέρει.

(πλησιάζουσα καὶ παρατηροῦσα τὴν Κρήτην.)

Ἡ Κρήτ' ἀκόμη στὰ δεσμὰ ἀκόμη ὑποφέρει;

(δεικνύουσα τὴν Διπλωματίαν.)

..... Ἴδού λοιπὸν προστάται

π' ἢ σωτηρία ἐξ αὐτῶν τῆς Κρήτης ἐξαρτάται.

Δυσπίσται στὰ λεγόμενα τῶν προστατῶν σου, Κρήτη,

ἀγρύπνει, θεῖα λεβεντιά, μὴ πέσης μέσ' τὸ δίχτυ.

Παρθένε ὑπερήφανη, Ἑλληνισμοῦ στολίδι,

πληθὺς μνηστήρων ὡς αὐτὴ τὰς συμδουλάς σοι δίδει,

ἀλλὰ βεβαίως κατὰ σοῦ ἀπαίσια χαλκεύουν,

ἀφοῦ μὲ τρυφερότητα τοὺς φίλους των θωπεύουν.

Τῶν αἰσθημάτων ἢ πηγῆ, ὦ Κρήτη, ἐξηγητήθη,

καὶ ἂν κάνεις εἰς αἴσθημα ἐπίστευσ', ἐπλανήθη.

Τὰ ὄπλα μόνον πίστευε εἰλικρινεῖς σου φίλους,

καὶ σπεῦσον εἰς τὰς χεῖράς σου πρὶν αἰσθανθῆς τοὺς φίλους.

Διπλωματία (ἀγωνιώσα)

Εἰπέ μοι, σὲ παρακαλῶ, ἐμένα μὲ γνωρίζεις;

Ἀλήθεια (ἀδιαφόρως)

Μακρόθεν μόνον.

Διπλωματία

Δηλαδῆ; ἑποῖαν μὲ νομίζεις;

Ἀλήθεια

Ποιὰ εἶσαι ξεύρω θετικὰ, δὲν σε νομίζω μόνον,

εἶσαι ἐκεῖνη ποῦ σκορπᾷ στοὺς ἀσθενεῖς τὸν πόνον.

Ἐὰν ἐμὲ ἐγνώριζες δὲν θάσσουν ὅτι εἶσαι,

ἐξήτησα νὰ μὲ δεχθῆς πλὴν πάντοτε ἀρνεῖσαι.

Διότι εἰς τὰς πράξεις μας ποτὲ δὲν συμφωνοῦμεν,

καὶ πάντοτε ἀντίθετον σ' αὐτὰς παρατηροῦμεν.

Διπλωματία (ἐπιδημητικῶς)

Τὸ ἔνομά σου ἀπαιτῶ ἐν τέλει νὰ μοι εἴπῃς,
ἀφοῦ σχεδὸν ὡς ἀδελφὴ μοι φαίνεσαι τῆς Κρήτης

Ἀλλήθεια (ζωηρῶς)

Εἶνε γὰρ σένα φόβητρον, φοβοῦμαι μὴ τι πάθῃς,
θὰ ἔλθῃ θμως μὲ σιγητὴ κι' ἐκεῖνο νὰ τὸ μάθῃς.
Πρὸς τὸ παρὸν ἀρκέσθητι σ' αὐτὴν τὴν γνωριμίαν,
θ' ἀναφανῶ μετ' οὐ πολὺ μέσα στὴν τρικυμίαν,
ἦν σὺ ἐδημιούργησας μὲ σκέψιν δολοφόνον,
δρῶ λέξεις πάλιν νὰ σ' εἴπῃ, ὦ στίγμα τῶν αἰῶνων.

(Φεύγει)

Διπλωματία

(**Καθ' ἑαυτὴν εἰρωνευομένη**)

Αὐτόκλητ' ὑπερασπισταί, συνήγοροι γενναῖοι,
ἀλλὰ μοι φαίνοντ' ἀμαθεῖς πρωτόπειροι καὶ νέοι.

Καρόχητη (ἀγωνιωδῶς)

Τί τρομερὰ ἀπέδειξες ἀθλίου χαρακτῆρος,
ἐλαύνεις πρὸς τὸ ἄδικον λοιπὸν ἀπὸ ρυτῆρος;
Ὡστε ποτὲ δὲν γνώρισες αὐτάς τὰς δρῶ δυνάμεις,
καὶ θέλεις πρὸς τὴν πρόσοδον τὴν Κρήτην νὰ συνδράμῃς;
Εἶν' αἱ διέπυσαι ἀρχαὶ τῆς φύσεως, ἀθλία,
τὰς ἀγνοεῖς κι' ὅμως τολμᾷς νὰ λέγῃσαι τελεία;

(**Καὶ μετὰ βαδύτατον στεναγμὸν**)

Εἶνε σκληρὰ καὶ δυσχερὴς ἡ θέσις τοῦ ἀνθρώπου,
σημεῖα εἰς τὸ πρόσωπον φέρει μεγάλου κόπου,
ἀν εἶον χριστιανικὸν θέλη ν' ἀκολουθήσῃ,
εἰς κόσμον ὅπου ὡς φραγμὸν τὴν δίκην ἴ' ἀντικρύσῃ.

(**Τῇ Διπλωματία.**)

Πρὸς τί μὲ κατεδίχσες εἰς μαρασμὸν φρικώδη;
πρὸς τί τριγύρω μου σκορπᾷς ἀτμόσφαιραν δυσώδη;
Πρὸς τί, σκληρὰ, μὲ τυραννεῖς ὡς μαῦρος ἐπιάλτης;
ἢ Κρήτη σφάλλει ἀν ζητῇ μ' αἶμα τὴν λευθεριά της;
Πρὸς τί δεσμὰ μ' ἐφόρτωσες; εἰπέ τὸ ἔγκλημα μου.

Διπλωματία (ἀνοικτιρμόνας)

Αὐτό; δὲν εἶμαι ἰσχυρά; εἶνε δικαίωμά μου,
νὰ φέρωμαι πρὸς τοὺς μικροὺς ὡς θέλω καὶ ὡς μὲ ἀρέσει,
τίς τὰχα ὁ δυνάμιενος νὰ μοῦ τὸ ἀφαιρέσῃ;

Ἡρόζη (ἐν ἀγανακτίσει)

Θεοὶ λοιπὸν ἢ Δαίμονες εἶνε σὶ συναεργοὶ σου;
πρὸς τί σ' ἐμένα ἔστρεψας ἀπασαν τὴν ὀργὴν σου;
Μήπως πληρόνω σφάλματα ἢ ἀμαρτίας ἄλλων,
νοχθήμερόν στα δάκρυα, στῶν στεναγμῶν τὸν σάλον;

Ἑλλάς

**(Ἐξερχομένη τῶν παρασκηνίων καὶ προχωροῦσα
πρὸς τὴν Διπλωματίαν κινουσα τὴν κεφαλὴν.)**

Ὡ πόσον εἶχον δίκαιον ἀρχῆθεν δυσπιστοῦσα,
ψευδεῖς τὰς ὑποσχέσεις σου, Κυρία, ἐκλαδοῦσα!

Ἡρόζη (ἐκτείνουσα τοὺς βραχίονας)

Μητέρα μου

Διπλωματία

**(Θέτουσα τὴν χεῖρά της φίμωτρον ἐπὶ τοῦ στό-
ματος τῆς Κρήτης.)**

Φθάν' ὡς ἐκεῖ! μὴν ἐξακολουθήσης.
Σὲ διατάτω παρευθὺς ἐκεῖ νὰ σταματήσης.

(Πρὸς τὴν Ἑλλάδα στρεφομένη.)

Καὶ σὺ, Ἑλλάς, ἐσκέπηθηκες πρὶν ἔτι μὲ προσβ' ἄλλης,
πρὶν εἶπης ἔτι ψεύδομαι;

Ἑλλάς (περιφρονητικῶς.)

. Δὲν ξέρω τί μοῦ ψάλλεις.
Ἄφ' ὅσα μόνον ἤκουσα σχημάτισα τὴν γνώμην,
ὅτι ἐφ' ὅσον πίστευα στοὺς λόγους σ' ἐπλανώμην.
Βλέπω τὴν θυγατέρα μου τόσον κάρῶν θρηγοῦσαν,
καὶ τὰ δεσμιὰ τοὺς πόνους της ὑπὲρ ἐμοῦ ἀψηφοῦσαν

Βλέπω ἀδόξα θύματα ἀμέτρητες χιλιάδες,
ὅστ'α μαρτύρων πανταχοῦ γεμάτ' αἰ πεδιάδες.
Βλέπω καί σέ πού χώθηκες προστάτις μεσ' στή μέση,
πῶς ὁ σκοπὸς σ' ἀπέβλεπε ἰὼν Κρήτην νὰ δεσμεύῃ.
Ἐὰν δὲ ἡ ἀλήθεια, Κυρία, σέ προσβάλλει,
σὺ εἶσαι ἢ ὑπαίτιος καὶ οὐδεμία ἄλλη.
Σὺ εἶσαι ἢ Δημιουργὸς αὐτοῦ τοῦ Λαβυρίνθου,
τοῦ πλήρους ἀναιδῶν ψευδῶν τῶν Δαναίδων πίθου.

Διπλωματία (ὑπεκφεύγουσα)

Δὲν δύναμαι εἰς ἕλ' αὐτὰ ἐξήγησιν νὰ δώσω,
ἐγὼ ἀπλῶς ἐσκέφθηκα τὴν Κρήτην ὅπως σώσω.
Τὴν πρόθεσίν μου δυστυχῶς σεῖς τὴν παρεξηγεῖτε!
καὶ δόλον εἰς τοὺς λόγους μου εὐθὺς ὑπονοεῖτε.

Κερίτη

Ἄλλ' ἀντηχεῖ στὰ ὠτά μου εἰσέτ' ἡ βλασηφηνία,
ἢ ἀναιδῆς σου πρότασις, αὐτὰ δὲ τὰ σημεῖα,
δὲν φανερώνουν μόνον τῶν τί σκέπτεσαι νὰ πράξῃς,
πῶς περιμένεις μὴ στιγμὴν νὰ μὲ κατασπαράξῃς;

Διπλωματία (ξηρῶς)

Βλέπω τὸ ψεῦδος ἀγαπᾷ.

Κερίτη

..... Προσῶς δὲν σ' ὁμοιάζω
οὔτ' ἐδιδάχθην ψεύματα πῶς νὰ κατασκευάζω.
Μᾶς δίδουν τὴν ἐξήγησιν αὐτὰ τὰ γεγονότα,
ἐνέχει δηλητήριον ἢ κάθε μιά σου νότα,
διότι κρύπτεις κάτωθεν πέπλου εἰλικρινείας,
σκοποὺς ἀγρίους, χαμερπεῖς, τυραννικῆς μανίας.

Διπλωματία (τῇ Ἑλλάδι ἐν ἐξάψει.)

Ἑλλάς, εἰπέ στὴν κόρην σου τὰς προσβολὰς ν' ἀρήσῃ,
πρὶν ἢ πικρῶς δι' ἕλ' αὐτὰ ἀργὰ μετανοήσῃ.

Ἑλλάς (ἐν φαινομενικῇ ἡρεμίᾳ.)

Ὡστε ζητεῖς συνένοχον. Βεβαίως ἴσὲ συμφέρει,

νά θέσ' ἡ Μήτηρ στὸν λαμὸν τῆς κόρης τὸ μαχαίρι.
Πῶς δύναμαι στοὺς λόγους σου νὰ δώσω πλέον πίστιν,
ἀφοῦ πῶς ὅτι σκέπτεσαι ὀλέθρια ἐπέστην :

"Ὅταν δεσιμὰ τὴν φόρτωσες μ' ἠρώτησες ἐμένα ;
Πᾶν ὅ,τι πράττεις, συνειθᾶς νὰ μὴν ρωτᾶς κἀνένα.
"Ἄφες τοὺς παραλογισμοὺς, Κυρία, κατὰ μέρος.
σὲ κυριεύει τοῦ κακοῦ εἰς μακνιώδης ἔρωσ,
κι' ὑπὸ μορφὴν εἰλικρινοῦς ἐγκρύπτεις τὴν κακίαν,
τὴν πλήρη ἐξαχρείωσιν καὶ μαύρην ἀδικίαν.

Διπλωματία (ἦσυχος φαινομενικῶς.)

Βλέπεις ; ἀκούω ἀπαθῆς ὀριμείας σου ἐκφράσεις,
κι' εἰς ἀναλόγους πρὶν προῶ βεβαίως ἀποφάσεις,
δεικνύω ἐπιείκειαν ὅπως σὲ νοουθετήσω,
πρὶν ἢ ὅπως καὶ ἄλλοτε καὶ πάλιν σ' ἀποκλείσω.
Χωρὶς νὰ τὸ ἐπιθυμῶ θὰ μ' ἀναγκάσῃς ὁμῶς.

Ἑλλάς (ἐν ἀγανακτήσει.)

"Αφοῦ εἶν' αὐτὸς τὴν σήμερον τῶν ἰσχυρῶν ὁ νόμος,
ἀφοῦ ἐπνίγ' ἡ Ἄρετή καὶ ἡ Δικαιοσύνη,
ἄς ἀποθάνῃ ὁ μικρὸς κι' ὁ ἰσχυρὸς ἄς μείνῃ.
"Αφοῦ τοῦ κόσμου σήμερον διέπ' ἡ ἀτιμία,
καὶ θασιλεύουν πανταχοῦ τοῦ ψεύδους τὰ σημεῖα.
"Αφοῦ τὴν Κρήτην σκέπτεσαι στὸ αἰμά της νὰ πνίξῃς,
δύνασαι τότε κι' εἰς ἐμὲ τοὺς γρόνθους σου νὰ δεῖξῃς.

Διπλωματία

Διαστρεβλώνεις πάντοτε, Ἑλλάς, ὅσα σοὶ εἶπον,
κι' ἀρέσκεσαι νὰ μὲ καλῆς προστάτη γιὰ τὸν τύπον.
Προσδλέπεις εἰς τὰς πράξεις μου ἐλευνάς προθέσεις,
κρατῶ τῶν παραπόνων σου μακροσκελεῖς ἐκθέσεις·
Δὲν ἐννοεῖς τοὺς λόγους μου ν' ἀκούσῃς τέλος πάντων.

Ἑλλάς (ἀποστρέφουσα τὸ πρόσωπον)

"Ἀφ' οἴτου εἶδα μάλιστα τὰ ἔργα σου πρὸ πάντων,
δὲν ἔχω τὴν παραμικρὰν ἰπλέον ἀμφιβολίαν,
καὶ θεωρῶ τὴν στάσιν σου ὑποπιον καὶ δολίαν.

Μοί λέγεις ὅτι σ' ἐνοχλῶ μὲ τὰ παράπονά μου,
ἀλλὰ ἀφοῦ καταπατεῖς τὰ δικαίωμάτά μου,
τί ἄλλο μ' ἐπιβάλλεται ἢ νὰ βροντοφωνήσω.
εἰς πᾶσιν τὴν ὑψηλὸν νὰ σὲ κατηγορήσω;
Μοί λέγεις καθημερινῶς πῶς σ' ἐνοχλῶ μ' ἐκθέσεις,
καὶ σὺ ὅμως μ' ἐφόρτωσες μὲ τόσας ὑποσχέσεις,
καὶ μ' ἐνοχλεῖς μὲ ψεύματα φρικτὰ ἀδιακόπως,
γελῶσα εἰς τοὺς στεναγμοὺς τῆς Κρήτης ἀπανθρώπως.

Κρήτη

Μητέρα μου, φθάνει μὴ ποτε ἀδίκως κοιτάξῃς,
δὲν θέλ' ὧς ἱερεμῆς καὶ σὺ νὰ ὀμοιάξῃς.
Μὴ προσπαθεῖς τὸ Δίκαιον εἰς ταύτην νὰ διδάξῃς.
Τὸ βλέπεις, εἰν' ἀδύνατον τὰς σκέψεις τῆς ν' ἀλλάξῃς.

Διπλωματία (ἀσυστόλως)

Ἄλλ' εἶνε εὐεργετικάαι αἱ σκέψεις μου γιὰ σένα.

Κρήτη

Αὐτὸ εἶνε γνωστότατον, Κυρία, στὸν καθ' ἕνα.
ποῦ τείνουσιν αἱ σκέψεις σου καὶ αἱ προσπάθειά σου
ποῦ πίπτουν αἱ δυσμένειαι καὶ αἱ συμπάθειά σου,
εἶνε πασιφανέστατον, ποῖος τάχα δὲν τὸ ξεύρει,
πῶς φεύγεις τὴν ἀλήθειαν καὶ κυνηγᾷς τὰ ψεύδη;
Καὶ πῶς μετὰ φανατισμοῦ τὸ ἄδικον λατρεύεις,
τὸ λέγουν ταῦτα τὰ δεσμιὰ ποῦ μόνῃ σου χαλκεύεις.

Διπλωματία

..... Αὐτὸ, θὰ ἔλθῃ ἄρα
νὰ παύσουν ὑφιστάμενα, βεβαίως ὄχι: τώρα,
ἀλλ' εἰς κατάλληλον στιγμήν ἐγὼ θὰ . . . μερμυνήσω,
πρὶν σὺ μοὶ εἴπῃς τίποτε νὰ τὰ ἐκμηδενίσω.

Κρήτη (κινουσα τὴν κεφαλὴν, περιλυτός)

Ἐγὼ σὲ διαβεβαίω ποσῶς δὲν περιμένω,
νὰ ἴδω ἀνιστάμενον κανένα πεθαμμένον.

Ούτε νά χύση βάλσαμον τὸ στόμα τῆς ἐγίδνης,
οὔτε πῶς ὅτ' εἰλικρινῆς στοὺς πόθους μου θὰ γείνης.

Διπλωματία (ἐν ἀπορίᾳ)

“Ὡστε ἀφοῦ δὲν προσδοκᾷς τίποτε ἀπὸ μένα,
πρὸς ποῖον ἔχεις ἀρά γε τὰ βλέμματ' ἐστραμιμένα;

Κρήτη (ζωηρῶς δεικνύουσα τὸν οὐρανὸν)

Μόνον ἐκεῖθεν προσδοκῶ ἐκπλήρωσιν ἐλπίδων,
μόνον ἐκεῖ ἐπίστευα ἀπ' ἧς τὸν κόσμον εἶδον.

Μόνον εἰς τὴν ἀκοίμητον θείαν Δικαιοσύνην
ἐναποθέτω ἐμκυτὴν ἐλπίζουσα γαλήνην.

Μόνον εἰς τοὺς βροχίονας τοῦ πλάστου ἀποβλέπω,
σ' Αὐτὸν ὅστις ἀπέθανε στὸν Γολγοιθᾶν προσδoléπω,
καὶ ὅπως μὲ ἐδίδαξε τοῦ παρελθόντος πείρα,
ἀκολουθῶ καὶ τὸ ρητὸν «Σὺν Ἀθηνᾶ καὶ χεῖρα».

Διπλωματία (ἀναιδῶς)

Δὲν λέγεις πάλιν ἄλλο τι παρὰ ἀνοησίας;
ἀφοῦ μικρᾶς οἱ λόγοι σου στερεῦνται σημασίας.
Ἐὰν δὲ δίκαιον τοῦ ἰσχυροῦ δὲν ἔχει τίποτ' ἄλλο,
ὅπως τὸ ψάρι τὸ μικρὸ τρώγεται ἀπ' τὸ μεγάλο.
Καὶ σὺ πλανᾷς εἰς ὄνειρα καὶ ἀερολογίας,
παίζουσα κομβολόγιον, Κρήτη, μωρολογίας.

Ἑλλᾶς

Καὶ ὅμως, εἶνε ἀληθὲς ἢ Κρήτ' ὅ,τι σοῦ λέγει.
Ἐὰν δὲ πρὸς τὸ λογικὸν ἢ σκέψις σ' ἀντιλέγει,
εἰν' ἐσφαλμέναι αἱ ἀρχαὶ ποῦ λέγεις πῶς προσθεύεις,
εἶνε ὁδὸς κατὰ κρημνῶν αὐτῆ ἦν σὺ ὀθεύεις.
Καὶ ἀντιθέτως βαίνουσα πρὸς φυσικοὺς κανόνας,
κατσκευάζεις σεαυτῇ τρομακτικὰς ἀγχόννας.

Διπλωματία (ἠρέμως)

Ἑλλᾶς, ποτὲ δὲν ἠλπίζον καὶ σὺ νὰ λησμονήσης,
τὸ πῶς ἐφέρθη ἄλλοτε πρὸς σέ, καὶ νὰ τολμήσης
τοιαύτας φράσεις ἀπρεπεῖς πρὸς μέ νὰ ἀπευθύνῃς.

ἐνώπιόν μου ἔπρεπε τὴν κεφαλὴν νὰ κλίνη,
διότι σ' ἐπροστάτευσα.

Ἑλλάς (κινουσα τὴν κεφαλὴν)

..... Τὸ ἔπραξες σκοπίμως,
καὶ μετὰ πάροδον ἐτῶν, σχεδὸν ἀνεπισήμως,
προσῆλθες κί' ἀπεφάσισες ὑπὲρ ἐμοῦ νὰ δράσῃς,
κινδύνους ἀπειλοῦντάς σε σκοποῦσα νὰ προφθάσῃς.
Ἀνάγκη τάχα νὰ μ' εἴπῃς τὸν μυστικὸν σκοπὸν σου;
μὴ προσπαθεῖς, δὲν κρύπτεσαι πίσ' ἀπ' τὸ δάκτυλόν σου.

Διπλωματία (τυστρεφομένη)

Τηρεῖτε ἀδιάκοπον ὡς βλέπω δυσπιστίαν.

Ἑλλάς

Πρὸς τοῦτο εὐλογοφανῆ παρέχεις σὺ αἰτίαν.

Διπλωματία (θαυμάζουσα)

Ποσῶς, ἐγὼ ἠθέλησα τὴν Κρήτην ὅπως σώσω,
χωρὶς κακὴν κατεύθυνσιν σὺς πράξεις μου νὰ δώσω.

Κρήτη

(*Ποιοῦσα κίνημα βδελυγμίας πρὸς τὴν Διπλωματίαν.*)

Ἄρκουν, ἄρκουν οἱ ἐμπαιγμοί, αἱ ψευδοῦποσχέσεις
στὸν διάβολον αἱ συμβουλαὶ κί' αὐτὰ αἱ παραινήσεις.
Μὴ τῶν πραγμάτων τὴν φορὰν ζητεῖς νὰ διαψεύσῃς,
καὶ μὴ στὰ τόσα δάκρυα μου καὶ ψεύδ' ἐπισωρεύσῃς.
Στείλε τὴν προστασίαν σου ἐκεῖ ποῦ δὲν σε ἔξυρουν,
ἴσως ἐκεῖ εἰλικρινῆ ἐκείνοι νὰ σὲ εὔρουν.

Τὸ κατ' ἐμὲ ἠγνόησα πῶς μόνοι μου προστατάται,
εἶνε αὐτὰ (δεικνύει τὰ ὅπλα της) ἢ σκέψεις μου εἰς
ταῦτα περισπᾶται.

Εἶνε μὴδὲν οἱ λόγοι σου καὶ μαῦροι οἱ σκοποί σου,
καὶ μὲ φοβίζει καὶ αὐτὴ ἀκόμ' ἡ σιωπὴ σου.

Μεθ' ὅλα ταῦτα ἤξευρε ὁ πόθος μου εἶν' ἕνας

καὶ τὸν γνωρίζει πρὸ πολλοῦ τὸν κόσμον ὁ καθ' ἑνας.
Ποτάμι ἐσχημάτισε τὸ αἷμα π' ἔχω χύσει.
μέσα σ' αὐτὸ τὸ σκάφος μου, ὁ πλάστης θεὰ ὀδηγήσῃ.
πρὸς τὴν πτωχὴν Μητέρα μου τὴν ἀτυχῆ Ἑλλάδα
ἦν εἰς τὰ σκότ' ἐκράτησα ὡς σωτηρίας δῶδε.

ΠΡΑΞΙΣ Β΄.

Κρήτη

(Ἡ Κρήτη παρουσιάζεται ἐπὶ τῆς Σκηνῆς μονολογοῦσα καὶ ἀπενθυνομένη πρὸς τὸν Ὑψιστον ἀπαριθμει τὴν μακρὰν σειρὰν τῶν δεινῶν καὶ βασάνων αὐτῆς, πικρὸν δὲ παράπονον ἀντικαιοπιτρίζει ἐπὶ τῶν κινήσεων καὶ τῶν λεγομένων της.)

Πότε λοιπὸν ἀπαίσιον, κατηραμένον ἄχθος,
θὰ φύγῃς ἀπ' τὰ στήθη μου; πότε τὸ μαῦρο πάθος,
ποῦ μοῦ σπαράζει τὴν καρδιά θὰ λείψ' ἀπὸ τὴν μέση,
καὶ στάς ἀγκάλας τῆς μητρὸς, ἢ κόρη θυρῶν θέσι;
Πότε σκληρὰ ἀδυσώπητος, θεὰ Διπλωματία,
θὰ παύσῃς τῶν δακρῶν μου νὰ εἶσαι σὺ αἰτία;
Πότε θρασεῖς καὶ δόλιοι, ἀπατηλοὶ μνηστήρες,
θὰ παύσατε νὰ λέγεσθε προσχῆματι σωτήρες;
Καὶ πότε θεὰ συντελεσθῆ τὸ μέγα τοῦτο θαῦμα,
τῆς Κρήτης νὰ θεραπευθῆ τὸ γαγγραινώδες τραῦμα;

(Καὶ ἐν βαθυτάτῃ μελαγχολίᾳ.)

Ποῦ ἐρωτῶ ἢ ἀτυχῆς! ἀλλὰ ποτὲ νομίζω,
ἐνόσῃ στοῦς προστάτας μου πιστεύουσ' ἀτενίζω.
Ὡ πόσον εἶνε πρόθυμοι εἰς λόγους ἐπιμήκεις!
ἀλλὰ καὶ πόσον φειδωλοὶ εἰς πράξεις μέχρι φρίκης!
Σὺ δὲ, ὦ πλάττα, Ὑψιστε, ἀπόλυτε Μονάρχα,
Σὺ τοῦ παντὸς Δημιουργέ καὶ μόνε Κυριάρχα,
τὴν δυνάμιν Σου νὰ εἰπῆ οὐκ ἔστι νοῦς καὶ γλῶσσα

καὶ πῶς ὑπὸ τούτοις πόδας σου νὰ ἐκτελοῦνται τόσα ;
Ἴδὲ, τῆς Δίκης Ὀφθαλμῆ, ἔργα αἰσχρὰ, φρικώδη,
ὄρμηγ' ἐνστικτικῶν ἀπεχθῆ, ἀγρίαν, θηριώδη !
Μόνε τοῦ κόσμου Δικαστὰ στρέψε τὰ βλέμματά σου,
καταχραστὰς τῶν Νόμων Σου ἰδὲ τὰ πλάσματά σου.
Ῥίψε χαλᾶς, κεραυνούς, θανατηφόρον σκότος,
διὰ μιᾶς μεταβολῆς νὰ γείνη καθεστῶτος.
Νὰ λείψουν οἱ ἀγνώμονες νὰ, καθαρὸς ἢ σφαῖρα,
δικαιοσύνης ἥλιος νὰ λάμψη πέρα πέρα.
Δὲν ἔφθασαν τὰ δάκρυα μου στὸν οὐρανὸν ἀκόμη ;
οἱ μαῦροι μ' ἀναστεναγμοί, τὰ θάσανα κι' οἱ πόνοι ;
Δὲν ἦλθαν στὰ Παλάτια Σου καὶ δὲν σοῦ πκραστήσαν
τὸν ἀδικόν των σκοτωμὸν τόσοι ποῦ μαρτυρήσαν ;
Ποῖα μητέρα σοῦστειλε τόσα παιδιὰ πεσκέσι ;
καὶ πῶς ὁ Δίκαιος θυμὸς ἀκόμη νὰ μὴ πέση
πάνω σ' αὐτὸ τ' ἀπίσιον καὶ δορδορῶδες κράμα,
ἐχθρὸν τῆς Κρήτης ἄσπονδον, καὶ τοῦ Στκυροῦ συνάμα.
Δὲν ἐδαρύνθη; Ὑψιστε, νὰ βλέπῃς ἀδικίας ;
ἔφθασε μέχρις οὐρανοῦ τὸ ὕψος τῆς κακίας !
καὶ αἱ φωναὶ τῶν δυστυχῶν καὶ ἀσθενῶν πλασιμάτων,
γεμίζουσιν τὸν ἀέρα μου μὲ τὰ παράπονά των.
Κλαίει πικρὰ τὸ ὄρφανὸν κι' ἡ χίρα μὲς' στὰ μαῦρα,
πάνω σὲ μνήμα σταματᾷ μὲ στεναγμὸ, μὲ λαύρα,
κι' ἐκεῖ στὸ κρῦο μάρμαρον ἄνθη μὲ δάκρυ ρίπτει,
ἀφοῦ παιδιὰ καὶ σύζυγον ὄλους αὐτὸ καλύπτει.
Εἰς τέλος πάλης τρομερᾶς νεκροῦς τῆς τοῦς ἔφεραν,
κι' εἶχαν στεφάνι ἀμάραντον μὲς' τὴν κερδία τὴν σφαῖραν !
Μπροστά σου πόσ' ἐπέρασαν θηλάζουσαι μητέρες ;
πόσα ὄρφανῶν στηρίγματα προστάται καὶ πατέρες ;
Πόσοι ψημένοι στὴν φωτιὰ τυραννικῶν κρατήρων
ἐμπρός σου δὲν παρήλασαν μὲ στέφανα μικρῶν ;
Πόσα ἄθῳα πλάσματα, μικρὰ μικρ' ἀγγελάνισ,
σφαγμένα δὲν ἐδέχθηες σὰν ἄκακα ἀρνάκια ;
Πόσοι Παρθένοι σὰν ἀγνά καὶ μυροδόξα κρίνα,
μὲ πλήρη ἀθρότητα ψυχῆς ὅπως ἐκεῖνα

ἀπῆλθον νόμφαι τοῦ Χριστοῦ διὰ νὰ χρησιμεύσουν,
κι' ἐκεῖ γιὰ τὴν Μητέρα των, γιὰ μίνα μεσιτεύσουν;
Τόσα καὶ τόσα θύματα, ἀμέτρητα καὶ ὅμως,
ἀκόμη τοῦ Δημιουργοῦ δὲν μετεβλήθ' ὁ νόμος.
Φωνάζω, τῆς Μητέρας μου τὴν ἀγκαλιὰ γυρεύω,
κι' ἀπέξω μὲ κατηγοροῦν, θαρροῦν πῶς ζητιανεύω!
Μὰ ὅσ' ἔχω στάς χεῖράς μου ἔστω μισὸ τουφέκι,
κι' ἓνα παιδί μου ζωντανὸ θὰ μοιᾶζ' ἀστροπελέκι,
κι' ὅποιος μ' ἐγγίξῃ θὰ καλῆ. Εὐρώπη, μὴ λησιμόνει,
πῶς εἶν' ὁ μέγας ἔρκος μου ἢ Μητὴρ μου καὶ μόνη.

Ἑλλάς

(*Παρουσιαζομένη ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ ἀενί-
ζουσα τὴν Κρήτην*)

Κλίσεις λοιπὸν διηγετικῶς καὶ βρυγαναστενάξεις;
παράπονα στὸν Ἰψιστον καὶ δάκρυ ἀναδιβάξεις;

Κρήτη

(*Ὁρμῶσα ὅπως ριφθῆ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς
Μητρός της*)

Μητέρα μου, Μητέρα μου, ἀνοιξ' τὴν ἀγκαλιὰ σου,
νὰ πέσω μέσ' στ' ἀδέλφια μου, μέσ' στ' ἄλλα τὰ παιδιὰ σου!

Διπλωματία

(*Ἐξορμῶσα τῶν παρασκηνίων τίθεται μὲ προ-
φανῆ ὀργὴν μεταξὺ Μητρός καὶ θυγατρὸς
καὶ τύπτουσα τὸ ἔδαφος διὰ τοῦ ποδός.*)

Κρήτη, τραδίξου παρεκεί.

(*Καὶ στρέφουσα πρὸς τὴν Ἑλλάδα.*)

..... καὶ σὺ, Ἑλλάς, ἐπίσης·
δὲν ἐπιτρέπει ὁ καιρὸς τοιαύτας διαχύσεις.

Σοὶ εἶπον χίλιες ὁδοὶ φορὲς, Κρήτη, νὰ ἴσυχάσῃς,
διότι τὴν ἀγάπην μου στὸ τέλος θὰ τὴν χάσῃς.
Σοὶ εἶπον, σ' ἐπανελάθον δὲν εἶν' ἀκόμη ὥρα,

νά γείνης ἓνα μὲ αὐτὴν τῆς Ἀθηνᾶς τὴν χώρα.
Πρέπει νά μείνης ἡσυχος, ... ὑπομονή.

Κορήτη (ἀγωνιωδῶς)

..... Ὡς πότε;

Διπλωματία (ἀορίστως)

θὰ ξημερώσῃ μιά στιγμὴ κατάλληλος, καὶ τότε.....

Κορήτη

φυλάξετε τὴν ὄρεξιν λιμώττουσαι γαστέρες.
Πέντε χιλιάδες ἑκατὸν καὶ δέκα πέντε μέρες,
εἶνε ἀφ' ὅτου μὲ πλανᾷς μ' αὐτὸ τὸ παραμύθι,
ἀλλ' εἰμῆθα εἰς ἐποχὴν ποῦ δὲν ὑπάρχουν μύθοι.
Διπλωματία, κύταξε, νά μ' ἀπελευθερώσῃς,
ἐκεῖνο ποῦ ἀπέκτησα μὲ αἶμα νά σοῦ δώσῃς.
Μὴ μὲ κρατεῖς αἰχμηλῶτον, ἀσφυκτικῶ, θὰ σκάσω.

Διπλωματία (εἰρωνευομένη)

Μὴ γένοιτο ἀγαπητὴν τὴν φίλην μου νά χάσω.

Κορήτη (παλαῖουσα πρὸς τὰ δεσμὰ τῆς)

Λύσε λοιπὸν τὰς χεῖράς μου κάμει' αὐτὴν τὴν χάρι,
καὶ ὅποιος φωνάζ' ἀπὸ μακριὰ ἄς ἔλθῃ νά μὲ πάρῃ.
Πρὸς τί δεμένῃ μὲ κρατεῖς μὲ τρομεράς ἀλύσεις;
Δὲν μ' ὑπεσχέθῃς πρὸ πολλοῦ, σκληρὰ, πῶς θὰ μὲ λύσῃς;
Ἄν ἔχει δικαιώματα κἀνεὶς ν' ἀμφισδητήσῃ,
πῶς δὲν κοπιᾷει μόνος του ἐδῶ νά τὰ ζητήσῃ;

Ἑλλάς (ἐξωδίκως)

Δὲν ἤκουσας τὰς ἀπειλάς τοῦ τρομεροῦ Μαικίγγα,
μ' ἓνα περίπατον ἀπλοῦν πῶς θ' ἄλθῃ στὴν Ἀθήνα;

Διπλωματία (ἐξοργιζομένη)

Ἑλλάς, δὲν πρέπει σκάνδαλον νά γίνεσαι ἐν πᾶσιν,
σοὶ εἶπον, πρέπει νά τηρῆς τὴν ἄψογόν σου στάσιν.
Ἐγὼ ἐνδιαφέρομαι καὶ διὰ σέ ἐπίσης,
καὶ μὴ μὲ μέτρα βίαια κακὰ δημιουργήσῃς.

Ἄφες τὴν Κρήτην εἰς ἐμέ, ἐγὼ θὰ σοὶ τὴν δώσω.

Ἑλλάς (κινουσα τὴν κεφαλὴν)

Τὸ ξεῦρ' ὅταν εἰς Κύριον τὸ πνεῦμα παρὰδῶσω.

(ζωηρῶς)

Διπλωματία!, φαίνεσαι γυμνὴ εἰλικρινείας,
καὶ ἔρμαιον δεικνύεσαι ἄλλης τινὸς μανίας.
Λαὸς δὲ πάσχων, ἀσθενής, ὀφείλει ν' ἀμφοιβάλλῃ,
ἀφοῦ ἢ στάσας σου αὐτὸ καὶ μόνον ἐπιβάλλει.
Τῶν αἰσθημάτων ἢ πηγὴ βεβαίως ἐξηγλήθη,
καὶ ἂν διὰ τὴν κόρην μου ὁ οἶκος σ' ἐκινήθῃ,
καθεὶς ἠξεύρει διατί, ὁ κόσμος δὲν καθεύδει,
μὲ τέτοι' ἄ; μὴ τρωγόμεθα κατὰ συνθήκην ψεύδη.
Ἦ ὠφελούν τίσον καιρὸν ἀνόητοι προφάσεις;
ἂν πράγματ' ἦσο εἰλικρινῆς εὐρήκεις περιστάσεις
παρὰ πολλὰς ἂν ἤθελες νὰ πραγματοποιήσεις,
ἐκεῖνο, τὸ καθήκον σου, χωρὶς καθυστερήσεις.

Διπλωματία (ἐκπληκτος)

Ἑλλάς, ποτὲ περίστασιν εὐνοϊκὴν δὲν εἶδα.
Τοιαύτη πράξις βέβαια θάναπτε παρ' ἐλπίδα,
τὴν τρομερὰν πυρκαϊὰν σ' ὀλόκληρον τὸν Αἴμιον,
βοηθουμένην ἔξωθεν ὑφ' ἔλων τῶν ἀνέμων.

Ἑλλάς

Υπήρξαν ὄμω; ἀφορμαὶ ἄλλαι πολλαὶ ἐπίσης,
αὐτοὶ οἱ νέοι Βασιλεῖς καὶ ἐκεῖν' αἱ προσαρτήσεις,
καὶ γεγονότα σοβαρά, οὐχὶ ἀπλῶς ἀστεία,
χωρὶς πολέμου πουθενὰ ν' ἀναφανῆ ἔστια.
Χωρὶς νὰ στραψῇ τὸ σπαθί καὶ οὐτ' ἔπλον νὰ βροντήσῃ,
ἤλλαξ' ὁ χάρτης, καὶ κανεὶς δὲν βρέθη νὰ μιλήσῃ.
Καὶ σύ, ποῦ τώρα κόπτεσαι μὴ πάθῃ ἢ εἰρήνην,
ποῦ ἦσο εἰς τὴν κρίσιμον περίστασιν ἐκείνην;
Εἶπέ μοι: διεσλέδαξες κλεισιμένη μέσ' στὸ σπῆτι;
ἀλλά, τί λέγω; φύλαγες μὴ ἐνωθῇ ἢ Κρήτη!
Ὁρατοῦς Φαρισσαϊσμοῦ καὶ αὐτὸς τῇ ἀληθείᾳ,

καὶ σὲ συγγαίρω, φίλη μου, ἄβρα Διπλωματία!

Διπλωματία

(προσποιομένη ἀγανάκτησιν)

Ἄλλὰ δὲν βλέπετε λοιπὸν τί γίνετ' ἐκεῖ πέρα;
καὶ πῶς αὐξάνει τὸ κακὸν ἡμέρα τῇ ἡμέρα;
Καὶ τί νὰ εἶπω εἰς αὐτοὺς; ποῦ ἔχουν ἀξιώσεις
κ' ἀντεκδικήσεις ἀπειλοῦν, σφαγὰς τε καὶ δηλώσεις;
Κι' εἴν' ἔτοιμοι τὸν πόλεμον εὐθύς νὰ σοῦ κηρύξουν,
τὸ κινδυνεῖον Κράτος των νικῶντες νὰ στηρίζουν;

Ἄλλὰς (ζωηρῶς)

(Πλησιάζουσα τὴν Διπλωματίαν.)

Ἄρνεσθε οὖν τὴν ὑπαρξίν τοῦ Διεθοῦς Δικαίου;
ἄφετε τότε τοὺς μικροὺς στάς χεῖρας τοῦ μαιραίου
καὶ μὴ στάς τόσας θλίψεις των ποροθέτετε ἀπάτην
καὶ περιφρόνησιν οἰκτρὰν καὶ καταφανεστῆτην.
Ἄφετε τὴν βοήθειαν εἰς τοῦ Θεοῦ τὰς χεῖρας,
ἀφοῦ ἀδίκως σὰς καλοῦν οἱ ἀσθενεῖς στυλῆρας.

Ἡ ἐρώτη (ἀδυνατοῦσα νὰ συγκρατηθῆ)

Ἡ Κρήτη πράττει ἔγκλημα ζητοῦσ' ἐλευθερίαν;
πλὴν σεῖς, προστάται ἰσχυροί, δὲν βλέπετε στυφαίν
ὄστων μαρτύρων πανταχοῦ, ἀποθανόντων πλήθος,
δεχθέντων μόνον δι' αὐτὴν τὴν σφαίραν εἰς τὸ στήθος;
Τὸ αἷμα ρέει ποταμὸς τόσον καιρὸν, καὶ ὄμιος,
ἢ Κρήτη λέγεις, ταραχὰς μᾶς κάμνει πη. ἀνόμιος.
Κι' ὡς πρόφασις ἀμαρτιῶν κυκλοφορεῖ συγχρόνως
ἀναιδεστάτη ἔκφρασις, οὐκ εἶν' εὐθετος χρόνος.
Ἄλλήλας διαδέχονται εἰς λόγους ὑποσχέσεις,
ἀλλὰ δι' ἔργα, οὐδαμῶς δὲν ἀπομένει θέσις.
Ἄφοῦ παμφάγον βλέπομεν τῆς ἀδικίας μινῆμα,
ἀπειροσφορὸν τὸ Δίκαιον καὶ φέρον τίτλον, γρήμα!

Διπλωματία

Πλανᾶσαι, Κρήτη, εἰς αὐτὴν τὴν τελευταίαν λέξιν,

κι' ἀδίκως μὲ κατηγορεῖς διὰ ταιαύτην ἔξιν.
Ἐπὶ ἤρξα ἢ προστάτης σου καὶ φίλη, τὸ γνωρίζεις.

Κρήτη

Γι' αὐτὸ ἀπ' τὴν Μητέρα μου μακρὰ μὲ ἐξορίζεις.
Γι' αὐτὸ τὴν Κυανόλευκον ἠπειλήσας νὰ καύσης,
ἐπιθυμοῦσα φίλων σου τὰ δάκρυα νὰ παύσης.
Γι' αὐτὸ φρουρεῖς ἀκοίμητος ὡς ἱερὸν μνημεῖον,
τῆς Σούδας τὸ ἀπαίσιον καὶ εἰδεχθὲς σημεῖον.

Διπλωματία

Δεισιότης διπλωματικὴ αὐτὸ μοι ἐπιβάλλει.
Ἡ Κρήτη ὁμως δι' αὐτὸ δὲν πρέπει ν' ἀμφιβάλλῃ,
οὔτε μικρὸν παράπονον πρὸς με νὰ ἐκστομίσῃ,
ποῖος ἄλλος τάχα δι' αὐτὴν ὅπως ἐγὼ φροντίζει ;

Ἑλλὰς (περιφρονητικῶς)

Φροντίδες δούλης! τί μωρὰ καθ' ἑαυτὴν ἢ λέξεις!
νὰ περιμένῃς ἀπ' αὐτὴν δουλιὰς νὰ ξεμπερδέψῃς.
Καὶ δούλης μάλιστα πιστῆς καὶ ἀφοσιωμένης,
ἄνευ μικροῦ αἰσθήματος, καὶ παραπλανημένης.

Διπλωματία (ἐκπληκτος)

Ἑλλὰς, πῶς ἐσχημάτισας αὐτὴν τὴν προσβολὴν σου ;

Ἑλλὰς (ἀδιαφόρως)

Ἀπλούστατα, ὦραία μου, ἀπ' τὴν περιβολὴν σου.

Κρήτη (ζωηρῶς)

Μητέρα, τὴν ἀλήθειαν ἐγὼ θ' ἀναφωνήσω,
καὶ πόθεν δούλη φαίνεται; ὀφείλω νὰ ἐξηγήσω.
Ναί, ὄχι μόνον ἡ στολὴ ταιαύτην σὲ προδίδει,
ἀλλὰ κι' ἐκάστη πράξις σου, τὴν σύστασιν σοὶ δίδει.
Ἐλευθερίαν σκέψεως παραιμιχρὰν δὲν ἔχεις,
ἀλλὰ καθ' ὑπαγόρευσιν τοῦ ἀνωτέρου τρέχεις.
Συνείδησιν ἐγνώρισάς ποτε εἰς τὴν ζωὴν σου;

ὄχι θεδαίως, ὦ σκληρά, ἀφοῦ εἰς τὴν ὁρμὴν σου
κρημνίζεις, θραύεις, πυρπολεῖς τὰ δίκαια τῶν ἄλλων
ὕπνοοις θεραπεινῆς δολίων διδασκάλων.

Διπλωματία (ποιοῦσα κίνησιν στενοχωρίας)

Μοὶ φαίνεται παράδοξος τῇ ἀληθείᾳ, Κρήτη,
ὁ τρόπος σου, τὸ λέγειν σου πραγματικῶς μ' ἐκπλήττει.

Κρήτη (ζωηρῶς)

Καὶ μήπως ἡ ἀλήθεια δὲν εἶν' αὐτὴ καὶ μόνη;
Τὸ σιδηρὸν τὸ φίμωτρον ὅπερ ἀποστομώνει,
πάντα τοῦ ψεύδους ἐραστήν; πρὸς τί τὴν ἀποφεύγεις,
κι' εἰς μέσα τόσον χαμερπῆ ὡς ἀγενῆς προσφεύγεις;
Σὺ ὅμως πάντοτ' ἀγαπᾷς τὸ ψεῦδος παραφόρως,
σοὶ φαίνεται ἡ ἀλήθεια ἀπόκρημνόν τι ὄρος,
ὑψωμα δυσανάδατον καὶ μαῦρος ἐπιάλτης,
ποῦ σέ τρομάζει κι' ἴστασαι διηνεκῶς μακρὰν της.

Διπλωματία (κινουσα τὴν κεφαλήν)

Πόσον ἀγνώμων φαίνεσαι, μικρά, ἀπέναντί μου,
ἀπέναντι προθέσεως εἰλικρινοῦς κι' ἐντίμου!

Κρήτη (ἐν ὀργῇ)

Ἐτοίμην εἰς τὰ χεῖλη σου ἔχεις τὴν εἰρωνεῖαν,
τὴν στάσιν σου τὴν ὑποπτον φυλάττεις αἰωνίαν.
Ἄλλὰ δὲν σκέπτεσθε λοιπὸν, ἀγνώμονες καρδίαι,
δὲν ἐδαρύνθητ' ἄδικα, ἀχόρταγοι κοιλίαι;
Σεῖς, ὑψηλοὶ σφαγιασταί, τῶν ἀθνητῶν σκεφθῆτε,
εἶν' αἰσγος τοῦ πολιτισμοῦ αὐτὸ ποῦ προσπληθεῖτε!
Ἀπόδειξις βαρβαρισμοῦ καὶ τῆς προόδου στίγμα,
πρὸς πλήρες, λάμπον δίκαιον θανατηφόρον πλήγμα!
Ἄφετε τὸ παιγνίδιον αὐτὸ τὸ κινδυνώδες,
διότι ἀποτελέσμα θὰ ἔχη τερατώδες!
Διπλωματία! τοὺς μικροὺς μὴ ρίπτεις εἰς σαγήνην,
ὑπάργει φόβος μὴ καὶ σὺ ἐμπέσης εἰς ἐκείνην.
καὶ μὴ γελᾷς, ἀνάλγητε, θεὰ τῶν κωφαλάλων,
ὅταν ποτάμια γίνονται τὰ δάκρυα τῶν ἄλλων.

Εἶσαι κωφή ἐκ γενετῆς, τυφλ' ἴσως καὶ δὲν βλέπεις;
ποσῶς· σὺ μόνη ἐνεργεῖς καὶ μόνη σὺ προτρέπεις
τόσα δεινὰ στάς κεφαλὰς τῶν ἀσθενῶν νὰ πίπτουν,
καὶ σωρηδὸν οἱ πόθοι των ἐμπρὸς σου καταπίπτουν.
Ὁ εὐγενὴς ὁ Δῆμιος τόσ' εὐγενῶν ὀνειρῶν,
Διπλωματία, εἶσαι σὺ, ὦ ἄπληστος καὶ εἴρων!

Ἑλλάς

(Ἡ Διπλωματία σιωπᾷ, ἡ δὲ Ἑλλάς ἀπευθύνεται πρὸς τὴν θυγατέρα της, ὑπὸ τὴν πίεσιν ψυχικοῦ ἄλγους.)

Μεῖν', ἀκριδὴ μου θυγατερ, εἰς τοῦ Θεοῦ τὸ χέρι
κι' ἐκεῖνος τὴν ἀνταμοιβὴν ἐξ ὕψους ἄς σοὶ φέρῃ.
Μὴ αἰτιάσαι τὴν πτωχὴν αὐτὴν ἐδῶ ποῦ βλέπεις,
καὶ μόνον εἰς τὴν δύναμιν ἐκείνου νὰ προσβλέπῃς.
Μιὰ δούλη τοῦ συμφέροντος τί θέλεις νὰ σοὶ κάμῃ;
προσιμένεις ἀπ' τὰς χεῖράς της ἀγώνων σου στεφάνι;
Δὲν κόπτοντ' οἱ προστάται της ἢ Κρήτ' ἂν κινδυνεύῃ,
σήμερον τοῦ συμφέροντος ἰδέα βασιλεύει.

Ἐρήτη (ἐν παραφορᾷ)

(πλήτιουσα τὸ ἔδαφος διὰ τοῦ ποδός)

Μητέρα, μὲ τὰ λόγια σου τὰ σπλάγγνα μου σπαράττεις
αὐξάνεις μίαν κόρη σου πτωχῆς τὰ δάσανά της.
Μαύρη κατάρρα θὰ γενῶ νὰ θασανίξ' αἰώνια
ἐκείνους ὅπου μὲ κρατοῦν σ' αὐτὴν τὴν καταφρόνια!
Τόσος καιρὸς ἐπέρασε κι' ἀλόγη τὰ δεινὰ μου
ἤχῳ δὲν εὔρον πουλιὰ: κι' αὐτὰ τὰ δάκρυά μου,
ἔγειναν μέγας ποταμὸς καὶ ἀπειλοῦν νὰ πνίξουν
τὸν κόσμον καὶ τὸ δίκαιον π' ἀπέκτισα νὰ δεῖξουν!
Δὲν θέλ' οὔτε βοήθειαν οὔτε καὶ προστασίαν
μορφὴν νὰ βλέπω οὐδενὸς ὡς ταύτην ἀπαισίαν!

(δεικνύει τὴν Διπλωματίαν)

(Ὁ ὄρκος μου ὁ ἱερός κι' ὁ ἅγιός μου πόθος.
Διπλωματία, ἤξευρε πῶς ἔστ' ἐν' ἐν' νόθος.)

Πηγάζει μέσ' απ' την καρδιά απ' αρκετῶν αἰῶνων,
ὁπότε, σὺ ἢ ἰσχυρὰ, νήπιον ἦσο μόνον.
Παράμειν' ἀμετάβλητος καὶ ἐσαεὶ τοιοῦτος,
εἰς αἴσθημα ἀκέραιον ποῦ δὲν τὸ σδύν' ὁ πλοῦτος,
οὔτε ὁ χρόνος τ' ἀφαιρεῖ, ἀλλὰ τὸ δυναμῶνει,
εἴμ' ὀρκισμέν' ἢ θάνατος ἢ "Ἐνώσις ἕκὲ μόνῃ!

Διπλωματία.

(ἐν προσποιητῇ ἀδιαφορίᾳ)

"Ε... τέλος πάντων ἴδωμεν ὅταν θὰ φθάσ' ἡ ὥρα....
Δὲν πρέπει ἀνυπόμονος νὰ φαίνεσ' ὅμως τώρα.
"Οφείλεις μόνον νὰ τηρῆς ἀσάλευτον τὴν τάξιν,
τὰ προλαμβάνῃς τὸ κακὸν κ' ἐκάστην κακὴν πράξιν
νὰ τιμωρῆς ἀνηλεῶς, κ' ἐγὼ εἰς ἀνταμοιβὴν σου,
θὰ τείνω τόν' εὐήχοον τὸ οὖς μου στήν εὐχὴν σου.

Κρότη (ἐπιδλητικῶς)

Εἶνε καθήκόν μου αὐτὸ, τὸ ξεύρω πρὶν τὸ εἶπῃς.

"Ελλάς (μελαγχολικῶς)

Τὸν χαρακτήρα γνώρισες πολὺ καλὰ τῆς Κρήτης.

Κρότη (ζωηρῶς)

Δὲν περιμένω ἀπὸ σὲ καθήκοντα νὰ μάθω,
θὰ εἶμαι ὑπερήφανος μεθ' ὅσα καὶ ἂν πάθω.
Οὔτε ὑπῆρξα βάρβαρος ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν μου,
ἀπλῶς, ἂν ἀγωνίζομαι φυλάττω τὴν τιμὴν μου.
Κρατῶ τὸ μέτωπον ψηλὰ, γιὰ τὴν καταγωγὴν μου,
τὴν καθαρῶς ἑλληνικὴν, καὶ τὴν ὑπόληψίν μου,
τὴν σέβομαι τὴν ἐκτιμῶ καὶ τὴν διαφυλάττω,
ἀδιαφοροῦσ' ἂν μερικῶν σκοποὺς σκοτίους βλάπτω.

Διπλωματία (σοβαρῶς)

"Υπαινιγμὸς στρεφόμενος καὶ πάλιν πρὸς ἐμένα.
"Εγὼ μεθ' ὅλα τὰ καλὰ ποῦ ἔχω πεπραγμένα,
πηγὴν μὲ λέγεις τοῦ κακοῦ καὶ μαύρην τρικυμίαν!

Κρήτη (πικρῶς)

Ποῦχει τὴν μυῖχα σκιάζεται κατὰ τὴν παρομίαν.

Διπλωματία

Σοὶ ὑπεσχέθην πάντοτε.

Κρήτη (ἀποστρέφουσα τὸ πρόσωπον)

..... Βεβαίως μόνον λόγους.

Διπλωματία (ἐν ἐξάψει)

“Ὅταν δὲν κάμνης ταραχάς.

Κρήτη (εἰρωνευομένη)

..... Καὶ πράξεις παραλόγους,
θὰ τύχω τῆς εὐνοίας σου καὶ κατὶ ἄλλ’ ἀκόμα·
ἄ ναι· θὰ στρέψης εὐμενὲς στοὺς πόθους μου τὸ ὄμμα.

(Ἐν ἀγανακτήσει.)

“Ὡς θαυμαστά τὰ ἔργα σου, Κυρία Διπλωμάτις,
Χριστιανῆ Χριστιανῶν, προσχίματι προστάτις!
Δὲν παύεις νὰ μ’ ὑπόσχῃσαι λαγούς μὲ πετραχήλια,
ἓνα σωρὸ λόγια ξηρὰ καὶ κομπλιμέντα χίλια,
κι’ ἐνῷ περὶ Ἐνώσεως μοὶ ὁμιλεῖς τυχέας,
πιστοποιεῖς πέραν ἐκεῖ τὰ τῆς Κυριαρχίας!
Κατέπιες τὴν πρόθεσιν ἐγύμνωσας τὴν λέξιν,
πασιφανῆ κατέστησας τὴν λαίμαργόν σου ἔξιν,
καὶ σὺν τῷ χρόνῳ ἴδωμεν ἀκόμη τί θὰ πράξεις,
καὶ θὰ ὠθήσῃς μέχρι ποῦ τὰς χαμερπεῖς σου πράξεις.

Διπλωματία (ἀδιαφόρως)

Τοῦτο δὲν εἶνε τίποτε· ποσῶς δὲν μεταβάλλει
τὴν ὄψιν τοῦ ζητήματος· ἡ λέξις δὲν εἶν’ ἄλλη,
οὔτε ἐνέχει διαφορὰν τῆς πρώτης ὡς νομίζεις,
καὶ μὴ τὰς λέξεις πάντοτε μὲ ἔργα συνοψίζεις.

Ἑλλάς

(Συνοφρουμένη προχωρεῖ καὶ λαμβάνει τὴν
χεῖρα τῆς ἐκπλήκτου ἐπὶ τούτῳ παρα-
μεινάσης διπλωματίας.)

Δός μοι λοιπὸν τὴν χεῖρά σου ἀφ' εἶπες μὴν ἀλήθεια
μέσα σ' αὐτὰ τῆς Χαλιμάς ποῦ ψάλλεις παραμύθια.

Διπλωματία (ἐκπληκτος.)

Ἑλλάς, τί θέλεις νὰ εἰπῆς;

Ἑλλάς (δεικνύουσα περιέργειαν.)

..... Ἀκόμη ἀμφιβάλλεις;

Ἴδού σοι τὰ πράγματα στήν θέσιν των τὰ θάλλεις.

Τὸν πέπλον ἀνεσήκωσας τοσούτων πεπραγμένων,
συνοψισμὸς ἀπρόσδεκτος, ἔργων καὶ λεγομένων.

Δόγμα καὶ ἔργα δηλαδὴ δὲν ἔχουν κατ'ἑμὴν σχέσιν
γὰρ σέ, κατέχει ἕκαστον ἰδιαίτεράν θέσιν,

καὶ διὰ τοῦτ' ὑπόσχεσαι χωρὶς ποτε νὰ πράττῃς,
φροντίζεις μόνον θάραθρα διηγουῶς νὰ σκάπτῃς,

καὶ τοὺς σκοποὺς σ' οὐδέποτε τοὺς ἐξωτερικοῦς,

ἀλλ' ἐννοοῦνται καὶ αὐτοὶ. ἀφοῦ ὡς τυφλὴ λατρεύεις,

τὸ ἀτιμὸν συμφέρον σου σχεδὸν μέχρι μανίας,

καθισταμέν' ἀένναος πηγῆ μιᾶς τυραννίας!

Διπλωματία (ἐν ὀργῇ.)

Διαμαρτύρομαι, Ἑλλάς.

Ἑλλάς (ἐπιβλητικῶς)

..... Δὲν θέλω ἀντιρρήσεις,
πληθώραν ἀποδείξεων κρατῶ ἄν μοῦ ζητήσῃς.

Ἐγγραφα ὑποσχέσεων εἰς πόσα μέρη στέλλεις;

Πόθων ἱκανοποίησιν εἰς πόσους παραγγέλλεις;

Στοὺς γείτονάς μ' ὑπόσχεσαι, σ' ἐμὲ αὐτὴν ἐπίσης,

στέλλεις σ' αὐτὴν (δεικνύει τὴν Κρήτην) νυκθήμερὸν
ἔρωτικὰς προσκλήσεις.

Στοὺς τρεῖς ἡμᾶς ὑπόσχεσαι εἰς τίνα δὲ ἐξ ὧλων,

μιᾶς μὲ εἰλιγρίνειαν, καὶ τίνος κρύπτεις δόλον;

Ἀφοῦ ἐμὲ ὑπόσχεσαι νὰ ἱκανοποιήσῃς,

τοὺς γείτονάς μου βέβαια θὰ πῆ πῶς θ' ἀδικήσῃς.

Κορήτη (άνυποιοιούσα.)

Κι' ἀφ' οὗ σ' ἐμὲ ὑτόχρησε τὴν Ἐνωσιν μιὰ μέρα,
θὰ ζημιώσης βέβαια τοὺς φίλους σ' ἐκεῖ πέρα.
Κι' ὅταν θὰ πύσης γὰ φρουρῆς τὸ ἔνδοξον σημεῖον,
τῶν τέσων συμπερόντων σου θὰ κλείσῃ τὸ Ταμεῖον.
Θὰ πύσῃ γὰ κατέρχεται τὸ Τουρκικὸν τὸ μάννα,
καὶ θὰ ᾄσῃ ἀπαρηγόρητος, ἀθρά μου παραιάια.

(Καὶ ἐν προφανεῖ ἀγανακτήσει.)

Ὡ τῆς κακίας ἐραστὰι, ποῦ βλίνετε σκεφθῆτε
εἰσθε τὸ μέγα μόλυσμα τῶν ἡμερῶν ποῦ ζῆτε!
Καὶ σὺ, ἀθάνατο σπχθι, καὶ δόλιο καρροφύλλι,
σεῖς παλαιαί, ἀχώριττι, καὶ εἰλικρινεῖς μου φίλοι,
ποῦ τὴν ἀνάγκην κάμνετε εὐθὺς φιλατιμίαν,
καὶ πάντοτε μ' ἐδείξατε ἔνδοξον καὶ τιμίαν,
μοὶ φαίνεται πῶς ὁ κειρὸς ποῦ θὰ ζαραχγιαστήτε
δὲν εἶν' μα' ραῖά, ὦ φίλοι μου, μὴ ἀνυπομονῆτε!

ΠΡΑΞΙΣ Γ'.

Συμφέρον.

**(Ἐπὶ τῆς Σκηνῆς παρουσιάζεται τὸ αἰσχροὺν
συμφέρον τὸ διευθύνον σήμερον καὶ κανο-
νίζον τὴν στάσιν τῶν Εὐρωπαϊκῶν Δυνά-
μεων, μονολογεῖ καὶ βηματίζει ὑπεροπτικῶς.)**

Ἦκουσα ὑβριζόμενον ἐδῶ τὸ ὄνομά μου,
ἐμοῦ τοῦ τόσον ἰσχυροῦ, σχεδὸν παντοδυνάμου.

Ἄρχ ὑπάρχουν ἄνθρωποι ἐμοῦ ἀπηλλαγμένοι,

**(Εἰς τὸ βάθος τῆς Σκηνῆς φαίνεται τὸ Δίκαιον
μὲ χρῶμα θανάτου.)**

σ' ἐκεῖνον τὴν σχεδὸν νεκρὸν ἀκόμη ἐστραμμένους;
Ἐγὼ τὸ σύμπαν κυβερνῶ, τὸν κόσμον διευθύνω,
κρατῶ ὑπὸ τὴν πτέρναν μου τὸ ἄψυχον ἐκεῖνο,
ἐπερ εὐρίσκεται σχεδὸν στὸ ψυχρράγγημά του,
καὶ στὴν μορφὴ τ' ἀπλώθηκε τὸ χρῶμα τοῦ θανάτου.

Τέλος πᾶν ἔ.τ. γέγονεν ἐγὼ θὰ προσπαθίσω
τὸν ὑδριστὴν μου, στήν ὁδὸν ποῦ θέλω, νὰ ἐλκύσω.

**(Διέρχεται παραπλεύρως τοῦ συμφέροντος ἡ
Κρήτη κρατοῦσα ἀνὰ χεῖρας τὸ ὄπλον της,
καὶ προσποιουμένη ἀδιαφορίαν πρὸς τὸν
πλησίον της ἄγνωστον προχωρεῖ βυθι-
σμένη εἰς σκέψεις, τοῦθ' ὅπερ ἀναγκάζει
τὸ συμφέρον ν' ἀναφωνήσῃ.)**

"Ε σὺ, περήφαν' ἰμαζῶν...

Κρήτη (στρεφομένη ἐκ τληκτος.)

..... Τί θέλεις καὶ φωνάζεις;
"Ὁμ' ἴλησον ἂν ἔχῃς τι, χωρὶς νὰ πλησιάζῃς.

Συμφέρον (ἴρέμως.)

Τὸ ὄπλον εἰς τὰς χεῖράς σου κρατεῖς καὶ φοβερίζεις.

Κρήτη (ἀδιεκόπως.)

Λάβε λοιπὸν τὰ μέτρα σου καὶ φύγε μὴ με ἐγγίζεις.
"Ἄφες με μόνην νὰ σκεφθῶ τὰ μαῦρα ὀάσανά μου,
τὰ δάκρυα, τοὺς στεναγμούς, καὶ τ' ἄπειρα δεινὰ μου,

Συμφέρον.

"Ἦθελα ὁμῶς καὶ τι πρὶν φύγω νὰ ἐρωτήσω.

Κρήτη.

"Ὁμίλει, εἶμα. πρόθυγος κἀγὼ νὰ σ' ἀπκντήσω.

Συμφέρον.

"Ἡξάρεις ποῖος σ' ὀμιλεῖ, περήφανη παρθένε;
πρᾶγμα, πρὸ δὲν εἶν' ἄγνωστον σήμερον εἰς κἀνένα.
"Ἐμπρὸς μου πίπτουν κεφαλαὶ καὶ προσκυνοῦσι θρόνοι,
δύναμις ἢ κυρίαρχος εἶμαι ἐγὼ ἢ μόνη.

Τοῦ κόσμου τὸ πηδάλιον, οἱ δικασταί, καὶ οἱ Νόμοι
εἶμαι ἐγὼ μὲ προσκυνοῦν καὶ οἱ Βασιλεῖς ἀκόμη.
Εἶμ' ὁ ἐπίγειος Θεὸς, λητρεύομαι ὑψ' ὄλων,
καὶ ἡ ἰσχὺς μου ἀντηχεῖ μέχρι τῶν δύο πόλων.

Κρήτη (ὀπισθοχωρεῖσα.)

Δὲν θέλω περισσότερο νὰ μοῦ εἰπῆς, ὦ Νέρων
δὲν εἶσαι τὸ κατάπτυστον καὶ τὸ αἰσχρὸν συμφέρον;

Συμφέρον (ἀλαζονικῶς.)

Μάλιστα, καὶ τοῦ σύμπαντος ὁ μέγας κυβερνήτης.

Κρήτη (ζωνηρῶς.)

Ναί· ἔταν τὴν ἐξάφρῃσιν παραδεχθῆς τῆς Κρήτης.
Κύτταξε στὰ δευτέρια σου μ' ἔχεις καὶ μὲ γραμμένην,
καὶ ἐκείνην τὴν Μητέρα μου τὴν συκοφαντουμένην;
Πήγγαιν' ἐκεῖ ποῦ σ' ἀγαποῦν, ἐκεῖ στοὺς ἰδικούς σου,
στὰ ὄργανά σου τὰ τυφλά καὶ εἶπέ στοὺς ὀπαδοὺς σου,
ὅτι ἡ Κρήτη τὸν Χριστόν, μόνον Αὐτὸν λατρεύει,
καὶ ἔπειτα εἰς τὸ δίκαιον, στὰ ὄπλα τῆς πιστεῦει.

Συμφέρον (ἀναιδῶς.)

Ἴσως ὑπῆρχε μιὰ φορά τὸ Δίκαιον, πλὴν τώρα
πέρασε πλέον ὁ καιρὸς καὶ ἔφθασε 'κεῖν' ἡ ὥρα,
ποῦ βασιλεύω μόν' ἐγὼ, τὸ ψεῦδος καὶ ἡ κακία,
καὶ ὁ Μέγιστός μας ἀρχηγὸς καλεῖται Ἀδικία!
Ἡ Κρήτη ἄς ἀπομακρυνθῆ λοιπὸν τῆς αὐταπάτης,
ἄς ἔλθῃ μὲ τὸ μέρος μας νὰ παύσουν τὰ δεινά τῆς.

Κρήτη (ἐν ὀργῇ.)

Μὴ θλασφημῆς, ὦ τύραννε, μόν' φύγε μακριὰ μου,
μὴ φέρῃς εἰς τὰ χεῖλη σου τὸ μέγα ὄνομά μου!
Ποῦ εὔρες τὴν θρασύτητα νὰ μοῦ προφέρῃς λέξιν
αἰσχράν, καὶ ἀποπνέουσιν τὴν βρωμεράν σου ἔξιν;
Ἄν εἶσαι μέγας, ἰσχυρός, ἴσως σὲ τρέμουν ἄλλοι,
ἀλλὰ ἡ Κρήτη οὐδέποτε λατρεῖται θὰ σοῦ ψάλλῃ.

Συμφέρον (ἀγερῶχως.)

Ἄλλὰ ποτὲ οἱ πόθοι σου ζῆν θὰ ἐμπληρωθῶσιν.
Ἐκτὸς ἐὰν τὰ πράγματα ποτὲ μεταδληθῶσιν
καὶ παύσω κυβερνῶν ἐγὼ ὡς νῦν εἰς συνειδήσεις,
τότε, ὦ Κρήτη, δίκαιον καὶ σὺ θὰ ἀποκτήσῃς!

Κρήτη (ἐν ἐξάψει)

Δὲν μὲ πτοῦσιν αἱ ἀπειλαί, γνωρίζεις τ' ἔνομά μου,
γνωρίζεις τὸ ἀθάνατον καὶ μέγα σὺνθημά μου.
Κατέχω καὶ τὸ φάρμακον εἰς ὃ καὶ σ' ὑποκύπτεις,
μὲν' ὑπ' αὐτὸ (δεικνύει τὸ ἔπλον) δὲν κυβερνᾷς, ἀλλὰ
τὰς χεῖρας νύπτεις.

Φύγε λοιπὸν, ὦ βάρβαρον, καὶ συμφορὰ μεγάλη,
ἢ Κρήτη δὲν εἶν' ἄθυρμα νὰ παίξῃς ὅπως ἄλλοι.
ἴληθες ἐδῶ πλησίον μου ζιζάνια νὰ σπεύρῃς,
κι' ἐμὲ ἕπως τὴν δούλην σου ζητεῖς νὰ διαφθείρῃς;
Φύγε, μορφὴ τυραννικῆ, μοὶ ἐμποιεῖς τὴν φρίκην!

Συμφέρον

Ἄλλὰ θὰ μένης πάντοτε σ' αὐτὴν τὴν καταδίκην . . .

(Καλεῖ διὰ νεύματος τὴν παρουσιαζομένην Διπλωματίαν καὶ τύπτει αὐτὴν εἰς τοὺς ὤμους θωπευτικῶς)

Ἐλθὲ, πιστὴ θεραπαινίς, καὶ ἀφροσιμένη,
ἢ Κρήτη εἰς τὰς χεῖράς σου εἶν' ἐμπειπιστευμένη.
Γνωρίζεις δὲ τὸ πρόσωπον ποῦ πάντοτε θὰ παίξῃς,
λόγους πολλοὺς, ἔργα μηδέν, τοῦτέστι νὰ ἐμπαίξῃς;
κι' αὐτὴν καὶ τὴν Μητέρα της εἰς ἄλλου ἐννοεῖται.

Διπλωματία

(Κύπτουσα τὴν κεφαλὴν ὡς σημεῖον τυφλῆς ὑπακοῆς)

Θὰ ἐκτελῶ πισιότατα ὅπως ἐπιθυμεῖται.
Ἄλλως τε μέχρι σήμερον ὑμεῖς δὲν κυβερνᾶτε;
ἢ Κρήτη δὲν τὸ ἐννοεῖ καὶ ὁμῶς ἀπατάται!
Πολλάκις προσεπάθησα κι' αὐτὴν νὰ τὴν μαλάξω,
πλὴν δυστυχῶς τὰς σκέψεις της δὲν μπόρεσα ν' ἀλλάξω.
Τῆς εἶπα γιὰ τὴν Ἐνωσιν ἐλπίδας νὰ μὴ ἔχη,
ἀλλ' αὐτὴ εἰς τὰ ὄπλα της ἀγριεμένη τρέχει,
καὶ μοὶ δυκνύει τὸ σπαθί τ' ἀργυροχρυσωμένον,
παῦχει τὸ τὰν ἢ ἐπὶ τὰς ἐπάνω χαραγμένον,
κι' ὡς μαινομένη καταίγῃς συσφίγγουσα τοὺς γρόνθους,
μοὶ λέγει μὲ τὰ ὄπλα μου θὰ ἐκτελέσω πόθους.

Συμφέρον

Στοῦ χρέιου τὴν παρέλευσιν τὸ θάρρος τῆς θᾶ πέστη,
καὶ τότε στὰς παγίδας μας ἐξάπαντος θᾶ μπλέξῃ.

(Ἀποχωρεῖ ἀντικαθιστάμενον ὑπὸ τῆς τυφλῆς
αὐτοῦ δούλης, τῆς ἀσυγκινήτου Διπλωμα-
τίας.)

Ἑλλάς

(Ἐξερχομένη αὐθωρεῖ τῶν παρασκηνίων ἢ
Ἑλλάς ἐπιτίθεται δριμύτατα κατὰ τῆς
προσχήματι προστάτιδος, πραγματικῆς δὲ
τυράννου.)

Διπλωματία ἄτεγκτος, χαλκείον κατατιγύνῃς,
κρύψε χερσὶ τὸ πρόσωπον, ἀθλία, ἐξ αἰσχύνῃς.
Αἰσχύνθητι, αἰσχύνθητι, ἀλώπηξ σὺ πανοῦργος,
προσχήματι προστάτιδος πραγματικῆ κακοῦργος.
Λεῖγε τὰ θεῖα κράσπεδα τοῦ Σεῖχ-οὐλ-Ἰσλάμη
καὶ εἰς πάντα φόνον Ἑλληγνος βράβευε τὸν ἱμάμη.
Πρὸς χάριν τίνος; τοῦ χρυσοῦ τοῦ φίλου σου ἐκείνου.
εὐγε! ἐπαίτις τοῦ Σεφκέτ καὶ ἡς ἡμισελήνου.
Καὶ μόνον χάριν τοῦ χρυσοῦ στὸν εἰκροστὸν αἰῶνα
θυσίασ' ἐπὶ τοῦ Γιλδίζ τὸν θεῖον Παρθενῶνα!
Ἄφου ποσῶς δέν σ' ἐνοχλοῦν τύψεις τοῦ συνειδότος,
χάριν χρυσοῦ πνίξε τὸ φῶς καὶ ἀσπάσθητι τὸ σκότος.
Καὶ ὅταν τὸ ὑπέροκτον τῶν καθηκόντων πράξις,
ὅταν τὸν μόνον σοὶ ἐχθρὸν, τὸν Ἑλληγνα πατάξις,
ἀνάβηθι ἐπὶ σωροῦ νεκρῶν τότε καὶ κράξῃ,
μὲ Ἡροστράτου θρίαμβον, Ἑλλάς, νενίκηκά σε!

Κόρη-τη (ζαηρῶς.)

Πρὶν ὅμως γνῶριξ', ἀπληστος, ἀγνώμων χρυσολάτρις,
ὅτι εἶν' ὄρακος Ἑλληγνος τὸ πίπτειν περὶ πάτρης.
Καὶ ἐνδόξως πίπτων μετ' αὐτοῦ θᾶ σύρ' ἀναμφιβόλως,
καὶ σέ, καὶ μὴ ἀμφέβαλλε περὶ αὐτοῦ οὐδόλως.

Διπλωματία (ἐν ὄργῃ.)

Κρήτη, μὴ σπεύδῃς, ἀπαιτῶ εὐθὺς νὰ ἤσυχάσῃ·
ἄλλως πᾶν ἔτ' ἀπήλαυσε νὰ ξεύρῃς πῶς θὰ χάσῃς.

(Καὶ στρεφομένη πρὸς τὴν Ἑλλάδα.)

Ἑλλάς, ἀναμιγνύεσαι εἰς ὑποθέσεις ξένας,
ἀλλ' ἤξευρε εἰς ἕλ' αὐτὰ κυρίαρχος εἶν' ἕνας.

Ἑλλάς

(Ἐυπονοοῦσα τὴν Ὑπερτάτην Ἀρχήν.)

Τὴν προσκυνῶ τὴν Δύναμιν ἧτις μᾶς διευθύνει!

Διπλωματία (ἐπιβλητικῶς)

Τέτε λοιπὸν ἤσυχασε, εἶμαι ἐγὼ ἐκεῖνη!

Ἑλλάς

(κατηγορητικὴ διατὴν βλασφημίαν.)

Αἰσχρὸς! Κατάρᾳ! Βλασφημῆς, τὸν ὕψιστον ὑβρίζεις;
καὶ ὑπερτέραν τοῦ Θεοῦ αὐτὴ σκύττην νομίζεις;
Τελεῖα ἐξαχρεῖωσις λοιπὸν σὲ κυριεύει,
ὡς ἀκόμ' ἢ Κρήτ' ἢ ἀτυχῆς προστάτην σε πιστεύει;

Κρήτη (ἐν ἀγανακτήσει.)

Καὶ παρ' ἐμοῦ πῶς ἀπαιτεῖς εὐθὺς νὰ ἤσυχάσω,
ἄλλως πᾶν ἔτ' ἀπήλαυσα νὰ ξεύρω πῶς θὰ χάσω;
Ποῦ δλέπεις τάχα ταραχᾶς, καταπατήσεις νόμων;
τοῦ μαρτυρίου τὸν Σταυρὸν ἐγὼ κρατῶ σὶ τὸν ὄμον.
Ἡ μήπως δλέπεις ἀδικα καὶ πικρὰ νόμους πράξεις;
ἔστω καὶ κατ' ἐλάχιστον διεσχεύθ' ἢ τάξις;
Ἐπόσχομαι καὶ ἐκτελῶ πᾶν ὅ,τι ὑπεσχέθη,ν,
μέχρι κεραίας συνεπῆς ἀπέναντί σ' ἐφέρθη,ν.
Σὺ εἶσ. ἢ ἢ πικρὰ νόμος; ἰδοὺ πικρὰ νόμος (τὰ δετριά της)
τῶν τόσων σ' ὑποσχέσεσθον, ἀθλίᾳ, τὰ σημεῖα!
καὶ ἐνῶ τὰ τόσα λάθη σου ποτὲ δὲν διορθῶ εἰς,
ἐμὲ καὶ τὴν Μητέρα μου μὲ συμβουλίᾳ φορτώνεις.

Πλημμύρισ' ἀανάκτησις στῶν τέκνων μου τὰ στήθη,
ὅμως ἐγὼ ὑπομονὴν ἐπέδειξ' ἀσυνήθη.

Καὶ περιμένω τὴν στιγμὴν ποῦ θὰ προβῆς εἰς ἔργα,
ἀλλ' ἤξευρε ἠφαιστίειον ὅτι κοχλάζει μέγα
ἐδῶ βαθειὰ στὰ στήθη μου· κί' ἂν αὐθωρεὶ ἐκσπάτη
κρυφθῆτε, ὦ σωτήρες μου! πρὶν λάσθαι σὰς σκεπάσῃ!

Διπλωματίαν (ἀγερώχως.)

Εἶσαι μικρά, καὶ ἀπειλεῖς ἐμὲ τόσον μεγάλην;
'Αναλαμπάν' ἢ θάλασσα μὲ μὴ σταγόναι Πάλην;!

Κέρητη

(ζωηρῶς κατηγανακτισμένη προσβλέπει διὰ
βλοσυροῦ βλέμματος καὶ ἀπεχθανομένη
τὴν ἐπηρομένην τῆς Διπλωματίας ὄφρυν.)

Σοὶ εἶπον ὅμως στήν φωτιὰ πῶς ὅτι ἐγεννήθην.

Μὲ τοῦ Θεοῦ τῆν δόνησιν οὐδέποτε' ἐφοδῆθην.

Οὐτ' ἀμικρίας ἔσπειρα κακὰ γὰρ νὰ θερίσω.

Τὸ δίκαιόν μ' ἀνάζητῶ καὶ θὰ τὸ ἀποκτήσω,

'Αλλ' ὄχι μὲ τὴν ψλῆσιν βεβασίως τὴν δικίην σου
παρὰ διὰ τῶν ὄπλων μου καὶ τὴν ἀντίδρασίν σου,
θὰ τιμωρήσ' ὁ ὕψιστος, σ' ἀφίνω εἰς ἐκεῖνον,
καὶ εἰς τὴν κατὰφρόνησιν ἀπάντων τῶν Ἑλλήνων!

Τέκνον τῆς Κέρητης.

(Ἐμφανίζεται ἐπὶ τῆς σκηπῆς πλήρες σφρίγγους
τέκνον τῆς Κέρητης καὶ ἐκτεῖνον τὴν χεῖρα
πρὸς τὴν Μητέρα του.)

Μεῖνε, Μητέρα, ἤσυχη κί' ὁ ὄρκος μας εἶν' ἕνας

Καὶ μόνον ὅταν ζωντανὸς δὲν βρίσκαται κανίνας,

ὅταν εἰς στάκτην καὶ καπνὸν ὄλοι μεταβληθῶμεν,

τότε καὶ μόνον ὡς τροφή εἰς ἄλλους ὃ' ἀφελῶμεν.

Ἐν ὄσῳ ὅμως γύρω σου ὑπάρχει τέτοιο τεῖχος, (δει-
κνύει τὸ στήθος του)

κί' ἐν' ἐς παιδιῶν σου τῆς φωνῆς ἀντιλαλεῖ ὁ ἦχος,

οὐδεὶς θρασὺς θὰ δυνήθῃ ποτε νὰ σ' ἐνοχλήσῃ

εὔτε κἀνεὶς τὸ σῶμά σου τό ἔγωγλ ἐγγίσῃ (φεύγει.)

Κρήνη.

(Παρακολουθοῦσα διὰ περιλύπου βλέμματος τὸ ἀποχωροῦν τέκνον της στρέφεται πρὸς τὴν Διπλωματίαν καὶ ἀναστενάζει.)

Πόσους ἀγγέλους ὡς αὐτὸν μοῦχεις κατεστραμμένους,
ἔπου μὲ δάκρυα καὶ καῦμοὺς τοὺς ἔχω γεννημένους;
Ἄνάγγητε, τὸν Ἰψιστὸν ποσῶς δὲν συλλογεῖσαι;
μήπως ψυχρὸς κί' ἀναίσθητος γρανίτης λοιπὸν εἶσαι;
Δέν σοι ἀρκοῦν, ὦ ἀσπλαχνε, τοσαῦτα ἀποδείξεις;
ἀλλὰ κί' αὐτὸ τὸ αἷμά μου ἀκόμη ἂν ἐγγίξῃς,
θὰ ὄγῃς νὰ καίῃ σὰν φωτιά ἀπὸ τὸ πολὺ τουφέκι,
ἢ στρέφε γύρω σου κ' ἰδὲ λευκὸ λιθάρι στέκει;
Ἐὰν ὑπερήφανα θουὰ τὰ σκέπασ' ἢ μαυρίλλα,
τοῦ μπαρουτιοῦ καὶ μοιάζονε σὰν χάρουδης καὶ σκύλλα.
Ἐρέξε ψηλάφισ' ἔπου θές εἰς πᾶσάν μου γωνίαν,
καὶ δὲν θὰ εὐρησῇ ἄλλο τι, παρὰ τὴν ἀγωνίαν,
θ' ἀκούσῃς ἀναστεναγμοὺς, θὰ συναντήσῃς πάθῃ,
σκάψε τὸ ἔδαφος κί' ἰδὲ στῶν σπλάγχχων μου τὰ βᾶθῃ,
μίαν Ἑλλάδα ἐλόκληρον ἐντός μου φυλαγμένην,
τὴν ἀτυχή Μητέρα μου δαφνοστεφανωμένην.
Καὶ θὰ ἀκούσῃς τὴν φωνὴν τοῦ Γέρω Ψηλορείτη,
διπλωματία, νὰ σ' εἰπῇ, ἂν εἶν' Ἑλλὰς ἢ Κρήνη!

Ἑλλὰς (ἐν θαυμάτῃ λύπῃ.)

Φθάνουν, Κυρία, τὰ καλά τοῦ μοῦχεις καμωμένα.
Ἦδη ἀπὸ πενήκοντα ἐτῶν, ἓνα πρὸς ἓνα,
τᾶχῳ γραμμίμενα στὴν καρδίᾳ καὶ τὸ συμπέρασμα μου,
εἶνε πῶς ὅτι θέλγεςαι ἀπὸ τὰ δάκρυά μου.
Εἶνε πικρὰ ἀλήθεια ἀλλὰ θὰ σοὶ τὸ εἶπω,
πῶς ὅτι φιλελληνικὴ ἐδείχθης γιὰ τὸν τύπο!
Κί' ἐὰν ὑπὲρ ἐμοῦ φωνὴν ἀφῆκες συμπαιθείας,
τοῦτο κατόπιν ἐπραξες πιέσεως καὶ θῆας.
Καὶ μ' ἔλοι τοῦτο ἐφρόντισας νὰ μὲ περιορίσῃς
εἰς ἕνα στενώτατα μὲ ἀπαισίως κρίσεις!

Σταφθείσα εἶπες, εἰς κλωδὸν τοιοῦτον δὲν θὰ ζήσῃ,
παρὰ μικρὸν κατὰ μικρὸν τῶς ὀφθαλμοῦς θὰ κλείσῃ!

Κερήτη (ζωηρῶς.)

Κι' ἀναλαμβάνεις πρόσωπον προσιάτου, ἰκηδεμόνος,
δημιουργοῦσ' ἀπείσια στὸ πείσμα τοῦ αἰῶνος!
ζήτεῖς ἐξυπηρέτησιν σκοποῦ καταχθονίου,
κάτωθεν πέπλου συμφορᾶς καὶ αἵτχους αἰωνίου.
Ἐνῶ μ' ὑπόσχασαι τὸ φῶς εἰς σκότος μὲ θυθίζεις
κι' ὅταν διαμαρτύρομαι εὐθύς μὲ φοβερίζεις,
πῶς ὅτι στόλους καὶ στρατοὺς θὰ κινητοποιήσῃς
καὶ εἰς ἀθῶων αἷματα τὴν δόξην θὰ ζητήσῃς.

Διπλωματία

(Ποιοῦσα κίνησιν ἀπεριγράπτου στενοχωρίας.)

Ἄλλὰ τί ἔχετε λοιπὸν καὶ μοῦ παραπονείσθε;
τί θὰ ἐπράττατε ὑμεῖς στὴν θέσιν μου ἂν ἦσθε.
Πῶς δὴ αἶμαι τῶς πύθους σας νὰ ἱκανοποιήσω,
καὶ τρίτου δικαιώματα νὰ παρασίωπήσω;
Πρέπει νὰ ἐρωτήσωμαι κι' αὐτῶν τὰς διαθέσεις,
διότι καθημερινῶς μὲ ἐνοχλοῦν μ' ἐκθέσεις!

Ἐλλάς (πικρῶς.)

(Δεικνύουσα τὴν Διπλωματίαν.)

Ἴδου προστάτις! τί λαμπρὰ, κινεῖς νὰ περιμένῃ,
νὰ τῇ δόθῃν διαταχῆ ἀπὸ Τουρκινὰ Τεμένῃ,
νὰ γίνεται θεαπικνίς τοῦ κἀθ' ἀρχιχαμάλη
κι' ἐνώπιόν τῆς ὁ Κερέμ, Σεφκέτ, Ἐμβέρ καὶ ἄλλοι
νὰ μᾶς στολίζουσι τακτικά μὲ χίλιες δυνάμεις,
τοῦ Τουρκικοῦ Συντάγματος οἱ σεβαστοὶ πατέρες!

Κερήτη (περιφρονητικῶς.)

Προστάτις! μᾶς ὑπόσχεσαι λαγούς μὲ πετραχήλια,
ἀνάπτ' ἐμπρὸς στὴν στάσιν μας εἰρωνειῶν κανδήλια,
κι' ὅταν ἡμεῖς φωνάζομεν ἐνῶ μᾶς σφίγγ' ὁ πόνοσ,
σκάσετε, Κρήτες, ἀπικντὰ οὐκ εἶν' εὐθετος χρόνος!

Ἄλλ' ὅμως τοῦ Κερίμι ἀγὰ τοῦ κίμνει τριμενέδες,
διέρχεται μὲ σεβασμὸν κατ' ἀπὸ μιναρέδες
καὶ λέγει τοῦ πολλοῦ Σεγκίτ π' ἀκόμη μὲ θυμιάται,
ἂν ἐνοχλήτῃ πέρα ἐκεῖ κί' ἀνήσυχοι κοιμάται,
νᾶλλθῃ νὰ πῆ ἂν ἀγαπᾷ μὲ τὰ στρατεύματά του,
μ' ἓνα περίπατον ἀπλοῦν, καφὲ στοῦ Ζαγαράτου!
Τὸ κατ' ἐμὲ τοῦλάχιστον θὰ σοὶ ὀφείλω χάριν
ἂν μοὶ προσφέρῃς τὴν τιμὴν νὰ ἰδῶ τὸν νέον Ἄρην,
διότ' ὑπῆρξες φίλος μου! εἰς τὴν νεότητά του
κί' ἀναπολῶ στὴν μνήμην μου τὰ κατορθώματά του.
Πρόσεξε μόνον μὴ τυχὸν στὸν δρόμον καὶ σκαντάψῃ
μὴ ἴσως ὁ περίπατος, προστάτις μου, τὸν βλάψῃ.
Καὶ διὰ πᾶν ἀπρόοπτον στοὺς ὤμους σου τὸν πέρνει
καὶ οὕτω πῆνυ ἀσφαλῶς μέχρις ἡμῶν τὸν φέρει.

**(στρέφει τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανὸν
καὶ ὑψοῦσα τὰς χεῖρας αὐτῆς πρὸς τὸ
ἄπειρον.)**

Πλάστα, δὲν ἔχεις κεραυνοὺς νὰ τοὺς ἐξαπολύσῃς;
δὲν ἔχεις σκότος ἀρκετὸν ὅπως σ' αὐτὸ θυθίσῃς,
αἰτίους μαύρων συμφορῶν καὶ στεναγμῶν ἀπειρῶν,
διεχθ.κούτων ἀνχιδῶς τὸν τίτλον τῶν σωτήρων;

Ἄλήθεια.

**(Διὰ μεγαλοπρεποῦς βαδίσματος καὶ ἐπιβλη-
τικοῦ ὕφους παρουσιάζεται ἡ ἀλήθεια καὶ
πλησιάζει τὴν κωφεύουσαν διπλωματίαν.)**

Δὲν ὀμιλεῖς εἰς ἕλ' αὐτὰ, δὲν ἔχεις ἀπαντήσεις,
ἢ παρακλήσεις ἀπαιτεῖς διὰ νὰ διμιλῆσῃς;
Τίς ἀπὸ τὸν Λαδύρινθον αὐτὸν θὰ σ' ἐξαγάγῃ;
μέσα σ' αὐτὰ π' ἀπλώθηκες τ' ἀτέρμονα πελάγῃ.
τίνα προσμένεις στὴν ξηρὰν ὅπως σὲ ὀδηγήσῃ;
αὐτὸ τὸ ἀδιέξοδον π' ἔχεις δημιουργήσῃ,
ποῦ ἔχει τὴν κατάληξιν τοῦλάχιστον γνωρίζεις;
ἢ πάντων τούτων ὀδηγὸν τὴν τύχην καθορίζεις;

(Καὶ μετὰ μικρὰν σιωπὴν.)

Διπλωματικά ἰσχυρὰ, ἐπαίρεσαι ἀδίκως,
ἀφοῦ στὰ πεπραγμένα σου δὲν ὄρθῃς τελεσιδίκως!
Ἴσχύς δὲ ἐξυφαίνουσα τὸν ὄλεθρον μαρτύρων
εἶν' ἔργον διαβολικόν, καὶ τούτου ἔτι χειρόν!
Εὗρες κατάλληλον καιρὸν, μυρία περιστάσεις,
ματαίως δὲ τὴν σήμερον δημιουργεῖς προφάσεις,
ὅτι στιγμὴν κατάλληλον δὲν ἐπαρουσιάσθη
ἢ χεῖρ σου μόνον δύνασαι νὰ πῆς δὲν ἐβιάσθη
νὰ ὑπογράψῃ καὶ τι, ἀφοῦ μόνον εἶ βία
σὲ καθιστᾷ εἰλικρινῆ χωρὶς ἀμφιβολία.
Ἦρκέσθης μόνον συμβουλὰς τὸν κόσμον νὰ φορτώσῃς
μὲ ὑποσχέσεις τακτικά καὶ διαβεβαιώσεις
καὶ τώρα πάλιν ἀπειλεῖς τὴν Κρήτην μὲ ἀδικίαις,
προβάλλουσα τὸ δίκαιον τῆς Νέας σου Τουρκίας,
προθυμοτάτη φαίνεσαι ὅπως τὴν προστατεύσῃς,
οὔσα ἐτοίμη πάντοτε τὴν Κρήτην νὰ δεσμεύσῃς.
Διπλωματικά, σκέφθητι, μὴ ψηλαφῆς στὸ σκότος!
φοβοῦ τὴν δικιῶνισιν τοιούτου καθεστῶτος!
καὶ μὴν ἀρκῆσαι στὸ παρὸν παρὰ ἰδὲ τὸ μέλλον,
τὸ συνεπίεις φοβεράς νὰ' ὄλεθρους προαγγέλλαν!
Διὰ τὴν κρίσιμον στιγμὴν ὀφείλεις νὰ προσέχης,
μὴν Ἑλλάδα ἰσχυρὰν ὡς σύμμαχον νὰ ἔχῃς!

Διπλωματικά.

**(Ἀκροωμένη ἔκπληκτος καὶ ἀγνοοῦσα τὴν
ιδιότητα τῆς ἀληθείας φαίνεται διατελοῦσα
ὑπὸ τὸ κράτος μεγάλης στενοχωρίας.)**

Τίς εἶνε τόσον ἐμβριθῆς εἰς τὰ ζητήματά μου
καὶ μὲ ἐπιθάλλει σεβασμὸν πρὸς τὰ κατήκοντά μου;

Ἀλήθεια.

**(Ἐπιβλητικῶς θέτουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ
στήθους.)**

Εἶμαι ἡ Εἰλικρινεία καὶ ἡ καθαρὰ ἀλήθεια,
ποτέ μου δὲ δὲν συνηθῶ νὰ λέγω παραμύθη!

Ὅτι σοὶ εἶπον, ἤξευρε πῶς θὰ ἐπαληθεύσῃ,
τὸ μέλλον δὲ οὐδέποτε ἐμὲ θὰ διαψεύσῃ.
ἐνόσω καρκίνοβατεῖς θὰ εἶνε μέγα θαῦμα,
ἂν μετ' ὀλίγον δὲν ἴχῃ τὸ κύκνειόν σου ἄσμα.
Μὴ λέγεις δὲ τὴν πρόοδον πῶς ἀντιπροσωπεύεις
καὶ ὅτι εἰς τὰς χεῖράς σου τὸ τέλειον ὠπαεύεις.
Ἡ ὄρασίς σου εἶνε σειρὰ ἀνοησιῶν ποικίλων,
μὰ Πυραμῖς ὀλόκληρος μηδενικῶν στρογγύλων!

Κρήτη.

(Ἡ Διπλωματία ἀδιαφορεῖ, ἡ δὲ Κρήτη ἀνυπομονοῦσα καὶ πιγιομένη ἐξ ἀγανακτήσεως πλησιάζει τὴν ἀλήθειαν καὶ δεικνύουσα αὐτῇ τὴν προστάτιδά της.)

Τί κόπτεσαι; Ἀλήθεια καὶ ὀμιλεῖς πρὸς λίθους;
ποτὲ αὐτὴ τῆς Τροχιᾶς δὲν φεύγει τῆς συνήθους.
Αἰσθημα ἢ συνείδησιν καθήκοντος δὲν ἔχει,
ὀπισθεν τοῦ συμφέροντος ὡς μανιώδης τρέχει,
διὰ παντός. ἢ θεμιτοῦ ἢ ἀθεμιτοῦ μέσου,
σκάπτει· δι' ἄλλους βάρανθρα· εἰς μάτην αἰ φωναί σου,
ἐπὶ γρανίτου ἀντηχοῦν ψυχροῦ ὡς τὴν χιόνα,
ποῦ μένει ἀσυγκίνητος ὀλόκληρον αἰῶνα
εἰς ἰκεσίας ἀσθενῶν εἰς αἵματα ἡρώων
καὶ μ' εἰρωνείας ἀπαντᾷ εἰς δάκρυα ἀθῶων.

Ἀλήθεια. (ζωηρῶς.)

Πλὴν μάθε, Κρήτη, παρ' ἐμοῦ χωρὶς αὐτὴ νὰ θέλῃ,
θὰ θριαμβεύσ' ἐξάπαντος τὸ δίκαιον ἐν τέλει.

(Ἀποχωρεῖ γοργῶ τῷ βήματι.)

Διπλωματία. (ζωηρῶς.)

(Ἀπευθυνομένη πρὸς τὴν ἀπερχομένην ἀλήθειαν.)

Ἐλθέ δὲ λέξεις νὰ σ' εἰπῶ. . . .

Ἀλήθεια.

(**Στρέφουσα μόνον τὸ πρόσωπον πρὸς τὴν Διπλωματίαν.**)

..... Φεύγω ὀμίλει μόνη
καὶ μόνον ὅσα σ' εἶπον πρὶν, ἐκεῖνα μὴ λησιμῶναι!

(**Ἐξαφανίζεται.**)

Κρήτη (τῇ Διπλωματίᾳ.)

Δὲν ἀμφιδάλλω ὅτι ἤθελες καὶ πάλιν ὅπως εἶπες,
στὴν φεύγουσαν Ἀλήθειαν θεοκρίως περὶ Κρήτης.

Διπλωματία (σοβαρῶς.)

..... Ὡ περὶ Κρήτης βέβαια,
..... πλὴν βλέπεις ὅτι φεύγει

Κρήτη (πικρῶς)

Τὴν ἀδικίαν ἐέδα αὐτί; δὲν τὴν ἀποφεύγει;

(**Ζωηρῶς.**)

Πῶς θέλεις τὴν ἀλήθειαν σ' αὐτὸ τὸ περιβάλλον,
ποῦ πνίγεται τὸ Δίκαιον καὶ ἀμοίβεται τὸ φαῦλον!
Φωνάζεις τὴν ἀλήθειαν πλησίον σου, ἀθλία,
ἀφοῦ δι' ἔρκου συγκρατεῖς τὴν ἀδικοφυλίαν;

Ἑλλάς (ἐν ἀγανακτήσει.)

Ἄλλ' ἀμφιδάλλεις ἀράγε καὶ θέλεις νὰ ἐρωτήσης;
εἶσαι εἰ; θέσιν κάλλιστα καὶ ἄλλους νὰ φωτίσης!
Ὅπου καὶ ἂν στρέψη δάκρυα, ὅπου γυρίσης θρήνοι!
εἶνε παιδιὰ μου σκέφθητι οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι!
Σκέφθητι ἄθῳα πλάσματα καὶ ἀτυχεῖς μητέρας,
μένουν στὸν δρόμον ἔρημα, ἀφοῦ τὸ ἄγριο τέρας
ἔφαγε τοὺς προστάτας των καὶ τὰ στηρίγματα των
διότι ἔμενον πιστοὶ εἰς τὰ ἰδανικά των!
Τὰ δίκαιά μου ἀφαιροῦν αἰσχροὶ ἀπατεῶνες,
ἅτινα ἐσεβάσθησαν ὀλόκληροὶ αἰῶνες!
Ἀρπάζουν, σφετερίζονται σχολεῖα, ἐκκλησίας.
εἶνε γυμνὴ ἀλήθεια, δὲν λέγω εἰλασίας!

Πνίγουν δι.σκάλους, ίερείς, προκρίτους εξορίζουν,
τὸ προῖόν τῶν κόπων μου εἰς ἄλλους τὸ χαρίζουν.
Γυρεύουν ψευδομάρτυρας γιὰ τοὺς Μητροπολίτας,
κατηγοροῦν αὐτοὺς ληστής, προδότες καὶ ἀλήτας,
κί' ἀκούεται πάλ' ἡ φωνή τοῦ κρεμασμέν' Ἐθνάρχη,
μὴ λησιμονῆται τὸ σκονί παιδιὰ τοῦ Πατριάρχῃ!
Ἐὼν τέκνων μου σὶ στεναγμοί, τὰ αἵματα, τὸ δάκρυ,
ἔγειναν μέγας ποταμὸς καὶ σχίζ' ἀπ' ἀνρ' εἰς ἄκρη
Μακεδονίαν, Ἡπειρον καὶ Θράκη, Πλάστα, φρίκη!
λοιπὸν ἀλέπτῃ ἐκ τῆς Γῆς ὅλως ἡ θεία Δίκη;
Αἱ Νῆσοι ἐκατήντησαν σωστά Γηροκομεία,
ἀφοῦ μορφή νεανική δὲν ἔμεινε κἄν μία!
Καὶ σὺ μοι λέγῃς σκάνδαλον μὴ γίνωμαι ἐν πᾶσιν
καὶ μ' ἐπαινεῖς φυλάττουσαντὴν ἀψογὸν μου στάσιν!

Διπλωματία.

(Ἐξηπλωμένη νοχελῶς ἐπὶ τῆς ἔδρας της ἀ-
κούει ἀπαθῆς τὰ δεδικοιολογημένα παρά-
πονα καὶ τὰς πικρὰς παρατηρήσεις Ἐλ-
λάδος καὶ Κρήτης καὶ μὴ ἐννοοῦσα νὰ
παρεκκλίνη τοῦ προγράμματος ὅπερ τυ-
φλῶς ἀκολουθεῖ, ἐπαναλαμβάνει τὰς ἀο-
ριστίας καὶ τὰς οὐδέποτε πραγματοποιου-
μένας ὑποσχέσεις της λακωνικῶς.)

Σὰς εἶπον μὴ διάζεσθε δι' ὅλους ἢ ἀφροντίσω,
χωρὶς ἐκανοποιήσιν κἀνένα δὲν ὄ' ἀψήσω

Κρήνη (ζωηρῶς)

(Στρέφουσα πρὸς τὴν Μητέρα της καὶ ἐκτεί-
νουσα τὴν δεξιὰν αὐτῆς.)

Ὅστε λοιπὸν διεξόδου δὲν ἀπαιμενεῖ ἄλλη.
παρὰ τυφέκι καὶ σπαθί, Μητέρα μου, καὶ πάλι.
Ἐμπρὸς Παρθέναι λεβεντιὰ, καὶ δόλιον καρτεφύλλι,
πρὶν κατισχύσ' ὀριστικῶς τοῦ πιεύματος ἡ ὕλη.

Ἐὶ μένεις, Κρήτη, ἄδρανή: καὶ ἀπαθὴς μακρόθεν,
ἀφοῦ τοσοῦτοι κίνδυνοι σὲ σφίγγουν πανταχόθεν;
Δὲν βλέπεις τάχα τὴν στιγμὴν ἠχοῦσαν τὴν ὑστάτην,
ὅπουτ' ἐκάστη σου φωνή, θά ἀποβῆ εἰς μάτην;
Τὸ ἄρον, ἄρον, σταύρωσον καὶ πάλιν ἐκφωνοῦνται,
καὶ νέα δι' ἐμὲ δεσπιά ἐκεῖ σφυρηλατοῦνται!

Τέτοια ζυγὴ καλύτερα χίλιες φορές: νὰ σφύσῃ,
παρὰ ἐπαίτις τοῦ Σεφκέτ τὸν ἥλιον ν' ἀντικρύσῃ!

Καλύτερα στὸ Μάνλιχερ ἐπάνω ν' ἀπομείνῃ,
ἢ τελευταία μευ πνοή θὰ μείνῃ τότε μνήμη
ἀξιομίμητος, λαμπρά, καὶ θὰ δικηρύττῃ,
ὅτι πιστὴ στὸν ὄρκον της παρέμεινεν ἡ Κρήτη,
ὄρκον γραμμένον στὴν καρδίᾳ κι' ἐπάνω στ' ἄρματα της.
ἢ "Ἐνωσις ἢ θάνατος; ὦς ἄλλη Σπυριταῖτις!

